PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК VII ЛИПЕНЬ — JULY, 1966 ЧИСЛО 7

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК VII
Ч. 7

ЛИПЕНЬ, 1966
Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Наталя Когуська — редакторка, Анна Токарик — голова Союзу, Ольга Войценко, Савеля Стечишин, Тоня Гороховач, др. Ганна Янішевська, Оленка Негрич.

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

JULY, 1966
Monthly Publication

VOL. VII
No. 7

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

Edited by Editorial Committee

Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada	$4.00
Subscription in other countries	4.50
Single copy	.50

Address:
PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

На обкладинці — Оттава — столиця Канади. Тюліпани ростуть поблизу Вежі Миру. (К. С.)

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи. Дописи, які поміщуються в інших часописах, редакція містити не обіцює — уникаємо повторювання.

Не поміщені рукописи редакція не звертає, хіба за спеціяльним, згори зазначенним застереженням.

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Олександра Черненко — Був знову травень...	1
К. Гриневичева — Зустріч з поетом	1
Д-р Іван Франко — О. Кобилянська й її творчість	3
Н. Кібець — До сторіччя І. Синюка	4
Н. К. — Про авторку казкового світу	5
І. Сточинський — Нова читанка	8
Рідне і державне шкільництво	9
М. Понеділок — Чи, може, інакше треба?	10
О. Доріченко — Пучок ромашок	12
Ф. Рахлік — Новорічне Інтермеццо	13
В. Севереннко — Повчальна книга	15
М. Москалюк — Спогади піонерки	18
Відділ для дітей	20
Громадська і родинна хроніка	22
Річні звіти відділів	28
Домашне господарство	32

ДОКІНЧЕННЯ ВИКАЗУ ПОЖЕРТВ З ОСТАННЬОЇ СТОРІНКИ ОБКЛАДИНКИ

А. Василик, Йос. Роїк, К. Храпко, П. Клапій, А. Метрунець, П. Прокопів, М. Королик — Едмонтон, К. Капаціла — Вонда, Саск., К. Боярчук — Норт Сорі, Б. К., Е. Кудла — Келовна, Б. К., Г. Кузмич — Австралія.

По 50 ц.: А. Семотюк — Вінніпеґ, В. Страшок — Торгилд, Алта., П. Мендрик — Едмонтон, Марія Ільков — Мусідора, Алта.

Ці пожертви на ювілейний фонд були поміщені в загальній сумі відділу ім. О. Кобилянської в Саскатуні в „Промені" ч. 1, з січня 1966 р. Тепер подаємо пожертви поодиноких осіб:

Е. Табашнюк —	20.00
Е. Залещук —	10.00
С. Грещук —	10.00
Й. Михайленко —	10.00
М. Бойчук —	10.00
А. Янов —	10.00
М. Ткачук —	10.00
А. Назарук —	10.00
Жін. Ком. Інституту —	5.00
Добр. М. Керніцька —	5.00
М. Дорош —	5.00
А. Скорий —	5.00
М. Мадюк —	5.00
М. Пернаровська —	5.00
П. Хомин —	5.00
М. Гарбуз —	3.00

По $2.00: М. Пігач, А. Пігач, П. Бокшован, М. Чайковська, М. Киба, Р. Котелко, Д. Бойяр, Н. Макогон.

По $1.00: М. Кіндрачук, К. Чиж, Д. Симчич, Г. Багрій, П. Крик, К. Івасюк, П. Доктор.

Дорога Пані Редакторка.

Посилаю Вам мою передплату на „Промінь" 4 дол. і 10 дол. на пресовий фонд з нагоди нашого 50-літнього золотого ювілею, який відбувся на 7-го травня в церковній залі при церкві Пресв. Тройці.

Я читаю „Промінь" відколи він зачав виходити, читаю його з великою приємністю. Бажаю Вам, Пані Редакторко й усім Вашим співробітницям кріпкого здоров'я й витривалости у Вашій праці.

Анна Лазарович, Саскатун

Від Редакції:

Долучуємось до всіх тих побажань з нагоди Вашого ювілею — багато здоров'я, вдоволення і всього гарного Вам бажаємо.

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Пані Д. Мастюх — Ванкувер, 19, раніше 3, разом —	22
Добр. Л. Слюзар — Монтреал, 1, раніше 7, разом —	8
Пані Н. Микитюк — Вернон, Б. К., 1, раніше 3, разом	4
Пані М. Дорош — Саскатун, 2, раніше 1, разом —	3
Пані Л. Будник — Едмонтон —	3
Добр. М. Кравченко — Норт Бетлфорд —	2
Пані Анна Кіндрачук — Принс Альберт, Саск. —	1
Пані Анна Савчук — Етелберт, Ман. —	1
Пан А. Юшко — Торонто —	1

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК VII ЛИПЕНЬ, 1966. Ч. 7

Олександра Черненко

**
*

Був знову травень. В теплу постіль ночі
Лягав утомлений жагою день.
Погасли в тьмі його зелені очі,
Затихли звуки весняних пісень.

На вулиці безлюдній тільки тиша
Тулилася до заспаних будов
І до замріяних дерев, що нишком
На хідники її стрясали знов.

Високих ліхтарів пожовкле світло
Цілунком зимним липло довкруги,
Обвішувало чорний шовк повітря
Намистами бурштинів дорогих.

Котилися вони мені під ноги
Аж поки ввесь зазолотився шлях,
І зоряні сягаючи пороги
Він вйсоко розплився в небесах.

А темнота, немов застигла груда
Покрила людських масок узірці,
Які за довгі роки праці, труду
Обидою заплатять на кінці.

За гроші продадуть і совість, правду,
Будують з зависти життя пором,
І бачить світ ввесь крізь щілини слави
Своєї за завішеним вікном.

І звільнена від всіх примар потворних
Я далі містом у задумі йшла.
Був знову травень. Радість непоборну
І повінь втіх весна мені несла.

Едмонтон, 1966.

Катря Гриневичева

Зустріч з поетом

ВІД РЕДАКЦІЇ:

Поміщуємо тут частину спогаду видатної письменниці Катрі Гриневичевої про її зустріч з Іваном Франком. Овіяні вони ґаром тепла і великої пошани до поета. В пантеоні тогочасних творців рідного письменства було чимало видатних письменниць, яким поет присвячував увагу, заохочував до літературної праці, давав поради: Уляна Кравченко, Ольга Кобилянська, Наталя Кобринська, О. Бажанська. Листувався поет з Лесею Українкою, Оленою Пчілкою.

До того пантеону входила і Катря Гриневичева. За порадами Франка поміщувала вона свої праці в „Літературно-Науковому Віснику", якого редактором був Іван Франко. Померла Катря Гриневичева на еміґрації в 1945 році.

— — — — — — —

Уперше зустрілася я з прізвищем Івана Франка в 1894 р., коли в один з грудневих вечорів Василь Стефаник, студент медицини, прийшов у нашу хату в Кракові з проханням до мене від Академічної громади виголосити „Каменярів" на інавґураційному святі філії „Просвіти". У цей день, який став в основу факту, що я вшановую Франкову пам'ять з цього місяця, — у цей день я говорила до Стефаника по польськи, з трудом розбираючися у тому, про що мій молодий, чорночубий гість з ввічливістю повідомив мене. Це була незнана мова з мамиих пісень, що її не мало як розуміти моє відчужене ухо...

— Не читаю по-українськи? Він перепише мені поему латинкою. — Не знаю наголосів, — вони ж у польській мові завжди на передостанньому складі? — Він намітить мені наголоси! І Стефаник прочитує „Каменярів" раз і другий, коли ж з черги читаю оцю латинку й я, поправляє мене.

Незабутній це день, коли Франкове „В поті чола" — першу белетристичну українську книжку я вислухувала з голосного читання Стефаника. Над рядками, повними божеського поетового милосердя, я плакала росами очарованих сліз, аж було Стефаник сказав: — Пусте це дівча, що борзо плаче!

Я витримувала нелегко цю догану, справляла Стефаникову увагу в інший бік, довірювала йому не здаючи позиції, свій головокружний змисел:

— Коли через пів року буду у Львові, заміжня, при першій зустрічі з Франком поцілую його руку за „Маніпулянтку".

— Що ж? — відповів Стефаник, погойдуючи чорними кучерями. — Що ж? Це буде нещоденний привіт, і ви, львівська пані, введете новий, похвальний звичай шанувати письменників.

— При великій повазі Стефаникового слова, де губилася границя між правдою і жартом, заувага оця збила мене з толку, проте, отямившися від нерівного враження, я вирішила, що б там не було, виконати обіт.

Минуло кілька місяців. Осіння днина. Святий Юр ввесь у розіграх красок, мов згодом на картинах Новаківського. — Ось твій Франко — сказав нагло мій чоловік, і я звільнила прожогом мою руку, готова бігти танковим кроком молодости, на пучках пальців... Отже, це був він, чудовий співак душі народу!

Він схилив голову в мій бік, готов зупинитися. (Кругом нікого). Русе з ярким посвітом волосся було відкинене з-над клясичного чола, гострі кути профіля діяли, як скульптура.

Я здержала крок, стала на місці. Як то було б Франкові від такого, як я задумала, молитовного привіту? З таким моїм запасом слів, що над ним розвести руки?

У нас бував д-р Володимир Коцовський, нефортунний від примхи долі сват поета. Він часто говорив, щоб запросити до нас Франка, який живе оподалік товариських взаємин, з душевнохворою жінкою й сам навіщений дивною безрадістю. Його забуття — праця. Франко прийде радо, він скромний, звичайний, не в'яже.

Справді, я вчилася, поки ще в домі ранком проснуться, обов'язкової кількости слів із словника Желехівського, проте запросити Франка не зважувалася. Я вперлася здобути скляну гору, де мене жде царівна — краса. Скільки разів я падала і знову навколішках, закохана у променисту з'яву, ішла уверх!

Жага здобути рідну мову в її високих, в її витончених формах піднебно гойдала моє серце. Та покищо в моєму мешканні висіли пелюшки, а я, — я вчилася без стриму, як оце тепер вчаться англійської мови, та запросити Франка, цю сіру, категоричну велич, ніяк ще не зважувалася.

Минуло кілька років, я встигла за свою книжечку „Просвіти" дістати премію Дубравського. Аж листівка з Іматри, від доктора Коцовського, — димують кипучі джерела на листівці, а він своє пригадливе, вірне, одноманітне:

— Бачили ви Франка? Був він у вас? Або ви в „Віснику"? — Дописка чоловікові: „Поговоріть про це з жінкою, прошу вас!"

Покутують тут Ібсенові „Примари", спогад необдуманого кроку? Або про Едґарда Аляна По це річ, що прикутий хворобою дружини шарпається серед родинних страхіть?

Я встигла тим часом зрозуміти, що Франко в „Літературно-Науковому Віснику" — це ключник райських садів, роздзвонених ляском не тільки українських соловіїв. Через ворота оцих садів увійти краєчком мармурних сходів під стукіт побожно зляканого серця — стало мрією понад усі, товчком, що наблизив мене до безсмертної людини.

— З листками паперу, записаного моїм святковим письмом, завдяки якому мені вдавалося обходити в моїх професорів незрушимі, правди математики, в елеґантній сірій сукні, з буйними косами під капелюшком з голубої ґази — двадцятитрилітня тоді, я стала однієї літньої днини в канцелярії редакції „Літературно-Наукового Вісника". Франко стояв нахилений, як складач, над високим пультом, занесеним рукописами — я встрянула в його працю, як поява з іншого світу, бо поет продержав мене деяку хвилину без слова. Похвалив рукопис, святковий, незвичайний, про зміст мого дебютного вірша — нічого.

„Мій сумнів" був уміщений без поправок у „Віснику". Я пішла подякувати Франкові. Бачила, що це йому сподобалося. Він навчив мене тоді, як робити коректу.

Другий вірш, що я його принесла, певна вже себе й Франкової оцінки, я прочитала в ЛНВ з подивом: поет переробив його з початку до кінця. Тільки підпис був мій власний. Від дотику Франкового пера де не взялася прозора конструкція, непорівнянна синтакса, кришталева мелодика слова. Це були вказівки великого мистця.

Франко патронував молодим талантам, збирав щосуботи в кімнатах „Вісника" авторів. Являлися між ними, пам'ятаю, Орест Авдикович, Карманський, Пачовський, Михайло Яцків, Денис Лукіянович, Крушельницький і інші. Ціллю була дружня критика, і ми читали свої твори, поки вони з'являться в друку.

Кожна зустріч з поетом — це було високе пережиття. Я довідуюся від нього, скільки, щоб писати, треба читати й засвоїти собі. „Мистецтво — каже — це відкидання зайвого. Kunst ist weglassen. Зчеркайте, зчеркайте!"...

Коли Франко говорить своїм ненав'язливим, сказав би, простодушним словом, то завжди воно йде якраз з висоти безумовного ав-

Д-р І. Франко

Ольга Кобилянська й її творчість

(Цього рідкісного листа І. Франка — оцінку творгости Ольги Кобилянської надіслала до редакції донька великого поета, Анна Франко-Клюгко, яка живе в Торонто).

В. Ягіч, професор університету у Відні, якого. І. Франко був слухачем на філологічнім факультеті, закінчив докторатом, в листі з дня 16. XI. 1905 р. звернувся до нього з листом змісту як слідує: „Тепер я маю прохання до Вас — пише Ягіч. — Поміж кандидатами на „стипендію мистців" за рік 1905 находиться Ваша товаришка по літературі панна Кобилянська. Я ні на хвилину не сумніваюся, що я повинен її гарячо підтримати. Але я не маю часу читати її новелі, романи і шкіци. Я дещо тут і там прочитав, але все ж таки бракує мені загальний перегляд — тому буду я Вам дуже вдячний, як Ви мені цілком коротко напишете характеристику письменниці, яку я зміг би в моїм докладі вмістити, причім само зрозуміло, я назву Ваше імя як автора, бо не є моїм звичаєм прибиратися в чуже піря.

Відповідь Івана Франка на листа проф. В. Ягіча:

У відношеню до панни Кобилянської я дозволю собі сказати слідуюче: Ольга Кобилянська є витвором „Зеленої" Буковини, культурного обшару, де на місцевім руcько-ромунськім підкладі проростають відокремлені парости модерного способу думки і мови, і приносять виїмково геніяльні, але рідко здорові квіти й овочі. Кобилянська походить з урядничої родини, дістала німецьку вихову, образувалася на лектурі Кіркпфайфера і Мартіффа і почала свої перші літературні спроби в німецькій мові і в такім же фальшиво сентіментальнім способі. Пізніше, зовсім припадково, — дістались їй в руки твори Якобсена і Ніцше, — можливо, це було глибоке душевне споріднення. — Філософію розуміла вона і сприймала досить не достатньо. Від пророків і мрійників перебрала вона сумовитий лірикою надхнений стиль, який часто нагадував Маркліфа старопаненську сентиментальність, яка у нас носить назву декаденства. Якобсен зміцнив і поглибив відчування природи. Так виступила вона в роках 1895-1898 з своїми першими українськими новелями, які здобули їй багато прихильників а особливо серед молоді, навіть поза кругом українських читачів, особливо тим, що вона сама володіла німецькою мовою, і свої писання також в німецьких перекладах містила в ріжних німецьких часописах. Між ними находяться правдиві клясичні речі, ніжні і оригінальні описи природи і культури, як „Битва", „Русалка", „Не образована", але і тут особливо в малих нарисах, можна найти багато неприродного манєризму. В більшім розмірі терпить цим недостатком її перший великий роман „Царівна". Композиція його є слабо пов'язана (форма дневника) описи характерів слабо продумані, вираз ідеї неясний однак мова попри деякі звороти виявляється свіжістю і поетичним розмахом. Найвизначнішим її твором є, в кожнім разі, її великий роман „Земля" надрукований 1902 в „Літературно-Науковім Віснику". Тут справді Кобилянська виявила найліпші прикмети свого таланту, але на мою думку досягнула його границі. Концепція є дуже добре розділена і добре упорядкована, дієві особи представлені ясно і коли навіть огляд авторки не сягає поза границі села, і коли вона не є в стані подати

торитету. Як характер він полонить вас зразу сільськими традиціями простоти, правди, обов'язку...

— Що читаєте? — такий запит при новій зустрічі. — Прийдіть, дам вам дещо книжок...

Приготував антологію польських поетів, Конрада Фердінанда Маєра (швайцерського письменника, якого цінив високо) і — над усе — том народних пісень із „Трудів" П. Чубинського. І тоді, нарешті — а була це крайня пора! — я скінчила з Желехівським... Прорвалися кришталеві ручаї і дзвонять по сьогодні, грають в усі, як сопілки, цвітуть в очах, як барвінок...

— Ще сонечко не ісходило, як до мене щось
приходило —
Приходила моя матінка, приходила моя
рідная.
Не снідала й не обідала, тільки мене та й
відвідала.
Чого плачеш, моя доненько?
Чи хміль, дочко, чи хмелиночка,
Маленькая та дитиночка?
Чи хміль, дочко, чи хмелиночка?,
Невірная та дружиночка...

обсяглий образ культурного поземy буковинського народу, то все ж таки цілість є наскрізь продихана чуттям, що надає своєрідної краси цілому творові. Можна би дещо закинути ґрунтовности і докладности спостережень і описові селянського життя, але треба признати, що це життя ніколи не було представлено більш гарячо, поетично і своєрідно. Малі шкіци й оповідання Федьковича, які в порівнанні в Кобилянської суть досить односторонні і склонні дещо до шабльону, не становлять тут також ніякого виїмку.

Так як перед написанням цього роману, так і пізніше поступає творчість Кобилянської в двох напрямках, попри життєрадісні оповідання, писала вона більш або менш вдатні нариси на віддалені теми, де часто невишумувана символіка в'яжеться з чаруючими з життя підслуханими деталями, часом однак стилістичні окраси затемнюють провідну думку, або її цілком закривають. Тяжка хвороба, як також сумне родинне життя довело в її новіших творах до схилу сил і свіжости її таланту і надіймося цей стан буде переходовий. В кожнім разі Кобилянська є визначною появою в новій українській літературі. Її перші твори — це був свіжий подув в цій літературі, особливо свободою її висловів і через відсутність деякої шабльоновости, яка часом проявлялась пізніше. Серед українських письменниць в царині новелі і роману немає вона собі рівної, а її роман „Земля" попри його літературну і мовну цінність буде служити, як пам'ятка для нашого народу про теперішні тяжкі часи і цим задержить тривале значіння. Надіюсь це вистарчить у відомій нам ціли. 8. XI. 1905.

ДО 100-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ІВАНА СИНЮКА

До тих, кого окриляли твори Шевченка, Федьковича, Воробкевича і Франка належить невтомний трудар на ниві рідного слова Іван Ілліч Синюк. Сторічний ювілей з дня його народження припадає на 1-е травня 1966 р.

Народився Іван Іллич Синюк 1866 року в селі Каменка, Серетського повіту, на Буковині в родині лісничого.

Сорок років працював І. І. Синюк на ниві освіти, організувавши багато педагогічних видань. Творчий шлях його розпочався в газеті „Буковина" вміщеними в ній оповіданнями, нарисами та новелями. Друкувалися вони і в журналах. Продовжуючи творчу лінію своїх попередників, Іван І. Синюк закликав до боротьби за національне визволення і воз'єднання з Великою Україною, прищеплював любов до рідного краю, до рідної мови.

Іван Синюк написав багато творів про красу Верховини, низку нарисів „З оповідань лісничого", в яких розповів про тваринний і рослинний світ Карпатських гір. Є в нього також „образки" — шматочки з життя трудового селянства — „Село", „Баба", оповідання „Братчику, рятуй!" Є також твори писані для дітей та про них. Гумористично-сатиричним струмовинням наснажені „Шляхотський баль", „Штрудель", „Чорні орябки", „Як бідні хотіли збагатіти" тощо. Разом з Євгенією Ярошинською він редагував педагогічний журнал „ПРОМІНЬ", а згодом дитячий журнал „Ластівка".

Особливої уваги заслуговує його співпраця з письменником Осипом Маковеєм, близьким співробітником Івана Франка. Помер Іван Синюк у селі Рогізній, Чернівецької області, 1953 року.

Літературна спадщина Івана Синюка порівняно невелика. Але треба не забувати й обставини, в яких йому довелося творити. Багато сил і здоров'я він віддавав на те, щоб заробити шматок хліба. У його творах бринить щирість, лагідна буковинська вимова.

У нарисі „Село" (із циклу „Образки життя і природи") І. Синюк скупо, але влучно показує сільську школу: „Там далі, як палець голий, домок, дуже подібний на громадську кузню. То школа. . ."

Або візьмемо казку „Параска": „Навкруги нас чатувала не раз ціла тічня вовків і співала нам до сну такі пісні, що аж студений піт з чола цюрів. . ."

Досить прочитати нарис „Братчику, рятуй!", щоб пересвідчитися в неабиякій майстерності письменника. Ось хоча б один мазок: „Стара вдова сперла голову на припічок і почала страшно ридати, а потім вклякла на коліна й молилася так довго, аж на місці заснула".

Ім'я Івана Синюка по праву займає своє місце серед українського письменства Буковини і його твори деякі увійшли в антологію „Письменників Буковини", яка вийшла у видавництві „Дніпро" 1958 року, але його ім'я незначиться серед письменників України ні в „Біо-бібліографічному словникові", ні довіднику „Письменники Радянської України, лише дещо в 13 томі ЕУ.

Матеріяли взяті з ЛУ 29 квітня 1966 р., 13 том. ЕУ.

Н. Кібець.

Про авторку казкового світу

Дитяча література у виховній програмі нашого дорослого в Канаді чи взагалі поза межами України відограє дуже важливу ролю. Без цікавої книжки, казки, оповідання, вірша, що відтворюють довколишній світ дитини, трудно уявити собі можливість бажаного виховання.

Дитяча література та її творці займають дуже почесне місце серед найбільш культурних народів світу. Хто не знає прізвища славного данського письменника Христіяна Андерсена, якого казки перекладені на ріжні мови світу. Дитячій літературі присвячували свою працю такі українські письменники як Іван Франко, Леся Українка, Марко Вовчок, Л. Глібів, А. Чайковський, Оксана Іваненко, Наталя Забіла та ін.

Треба радіти, що й наша доба дає нам працівників дитячої літератури. Не менше радісно, що ці працівники стають рівнорядними у своїй творчій праці між творцями художнього слова — письменниками і поетами. Одною з таких сучасних українських письменниць дитячого казкового світу є Леся Храплива, яка живе в Ню Йорку. В числі 5 з травня в нашім журналі була поміщена рецензія на її найновішу книжку „Вітер з України" Р. Завадовича. Це молода письменниця, пластунка, педагог, журналіст — людина сьогоднішнього широкого світу і творчої наснаги.

Народилась Леся в столиці галицької України — Львові в родині проф. д-ра Євгена Храпливого. Крім школи на дівчинку впливало домашнє середовище; в родині панував громадський дух і національні святощі. Батько Лесі д-р Є. Храпливий, крім своєї професії, був знаним громадським діячем та кооператором.

Початкову школу закінчила Леся у рідному місті, Львові, середню побирала у Львові і Холмі, а матуру здавала вже на еміґрації в Німеччині в м. Байройті 1945 р. По одержанні матрикуляції, Леся записалась на медичний факультет в Ерлянґен, в Німеччині, де студіювала медицину через чотири роки. В рр. 1951-53 бачимо Лесю Храпливу на студіях в Колумбійському університеті в Ню Йорку у відділі біологічнім. Тут вона одержала ступінь „Местер оф артс" (загальні науки).

На доповнення рідношкільної освіти вступила Леся 1954 року до Університету Українознавства при НТШ. в Ню Йорку, студіювала там через три роки, а по цім зайняла позицію асистентки і лекторки, де викладала через чотири роки.

Леся Храплива

Леся Храплива по своїй вдачі більше педагог, журналістка і взірцева пластунка. Пласт — це найбільш здисциплінована організація української молоді. В її рядах виховалось багато ідейних, відданих українській справі талановитих одиниць.

До Пласту вступила Леся ще в дуже раннім віці — в рідним місті Львові в 1942 р. Перейшовши всі ступені пластового виховання вже на еміґрації по другій світовій війні і в рр. 1947-49 бачимо її вже на становищі новацької виховниці і кошової в Ерлянґені, Німеччина. З переїздом до ЗДА і замешкавши в Ню Йорку, поруч студій і праці включилась в активну діяльність Пласту. Спочатку вона прийняла позицію гніздової і крайової референтки новачок на ЗДА., сповняла обов'язок пресової референтки в Уладі Старших Пластунок, а опісля референтки преси Крайової Старшини на ЗДА та редакторки Пластової Ватри при „Свободі". Від 1953 року Леся Храплива на позиції редакторки журнала пластового юнацтва „Готуйсь", який виходить в Ню Йорку, а останніх три роки сповняє Леся службу крайової комендантки пластунок на ЗДА.

Працюючи в Пласті, Леся Храплива виготовляла матеріяли курсу новацьких виховниць, вела вишколи нових виховниць та виховників в Детройті, Ґрефтоні (Канада), Чікаґо та вела іншу організаційну та педагогічну працю. Від

1951 р. вона є співробітницею-членом редакційної Колегії журнала новацьких виховників „Вогонь Орлинної Ради" й була один рік його начальною редакторкою.

На педагогічні теми дописувала Леся до таких часописів як „Свобода", „Америка" і журналів — „Жін. Світ", „Наше Життя", „Овид", „Життя і Школа", реферати для семинарів та святочні доповіді. Минулого року була обрана заступником голови Представництва на ЗДА Об'єднання Працівників Дитячої Літератури.

Та понад всю цю діяльність Леся Храплива найяскравіше виступає як письменниця, менше як поетка, бо має також збірки віршованих праць. Перший її вірш „На Свято Матері" був поміщений 1938 року у „Хліборобській Молоді" у Львові, інші містились по ріжних журналах і часописах вже на еміграції. Тематики їх — особиста лірика та історичні постаті.

Досі появились такі книжкові видання авторки.

„Іскри" — збірка віршів, Клівленд 1955.

„Найбільший дарунок", Мюнхен 1956 (свято Миколаївська сценка).

„Ластівочка", Клівленд 1957 (казка).

„Вітер з України", Мюнхен 1958 (збірка оповідань для дітей).

„У темряві", Чікаго 1959 (нариси з життя УПА).

„Отаман Воля" (повість для молоді) Мюнхен 1959.

„Козак Невмирака" (оповідання для дітей) іл. Христина Зелінська, Ню Йорк 1961,

„Ростикова казка" іл. Ніна Мудрик-Мриц, Ню Йорк 1962.

„На ввесь Божий рік" — декламатор Ню Йорк 1964.

„Писанка українським дітям" іл. П. Андрусів, Ню Йорк-Мюнхен 1965.

„Антипкові пригоди", Торонто 1965 (св.-Миколаївська сценка).

„Вітер з України", том 2, Ню Йорк 1965 (збірка оповідань).

Леся Храплива постійно працює, творить нові оповідання, казки. Найбільш цінним у її працях є те, що вона створює для дітей свій рідний український світ, огрітий теплом українського серця, надиханий чаром його землі і одухотворений поезією його народу.

Н.К.

До нашого проєкту 100-річчя Канади

Членки Союзу Українок Канади вже обзнайомлені з проєктом нашої організації на сторіччя Канади. Тепер хочемо повідомити, що крім закупна образів з конкурсу, ухвалено дати стипендію в сумі $500.00 студентові університету за опрацювання наукової статті на тему „Вклад українців у культуру Канади".

Студенти, які зацікавлені вищезгаданою темою і бажають працювати над нею, повинні мати в науці не нижче як другорядні ступні (2nd class standing). Статті повинні бути на руках централі Союзу Українок Канади не пізніше як 10-го квітня 1967 року. Стипендія буде вручена до 10-го вересня 1967 р. Зацікавлених цією працею студентів канадійських університетів просимо надсилати свої статті на адресу централі Союзу Українок Канади:

Ukrainian Women's Ass'n of Canada
624 Upper Ottawa St.,
Hamilton, Ont.

До журі для розгляду надісланих праць входитимуть професори українці відділу славістичних студій при канадійських університетах. Виплата в сумі $500.00 буде виплачена з ухваленої на з'їзді загальної суми на проєкт нашого сторіччя.

Галя Кисілюк-Слюзар.

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД СТОРІЧЧЯ КАНАДИ

Відділ ім. Доньки України, Реджайна, Саск. —	$130.00
Відділ ім. Л. Українки, Бросов, Алта. —	5.00
Відділ ім. О. Пчілки, Прілейт, Саск. —	8.00
Відділ „Барвінок", Ошава, Онт. —	36.00
Відділ ім. Л. Українки, Гемилтон, Онт. —	66.00
Відділ ім. Доньки України, Флин Флон, Ман. —	40.00
Відділ ім. Лесі Українки, Транскона, Ман. —	60.00
Відділ ім. Св. Ольги, Етелберт, Ман. —	10.00
Відділ ім. Княгині Ольги, Вінніпег, Манітоба —	100.00
Відділ ім. Доньки України, Форт Вілліям, Онт. —	38.00
Відділ ім. Л. Українки, Фовм Лейк, Саск. —	10.00
Пані Анна Настюк, Сірко, Ман. —	2.00
Відділ ім. Лесі Українки, Венкувер, Б. К. —	100.00
Відділ ім. О. Пчілки, Прілейт, Саск. —	25.00
Відділ „Калина", Гемилтон, Онт. —	82.00
Відділ „Тризуб", Торонто, Онт. —	50.00
Відділ О. Кобилянської, Саскатун, Саск. —	240.00
Відділ ім. О. Кобилянської, Тіодор, Саск. —	25.00
Відділ ім. О. Пчілки, Йорктон, Саск. —	182.00
Відділ ім. О. Кобилянської, Индевор, Саск. —	15.00
Пані Оксана Вонітова — Норт Ванкувер —	2.00

(через похибку було подано раніше 1.00).

Пересилаючи передплату і мій скромний дар на пресовий фонд журнала „Промінь" висловлюю дорогим працівницям цього журнала нашу сердечну подяку. В цім журналі ми відчуваємо українське серце, душу і розум спрямовані на добро українського народу. Желаю Вам кріпкого здоровя для продовження Вашої цінної праці.

Іван Макух, Драйден, Онт.

Професія авіяційної стюардеси

Сьогоднішня доба дає всі можливості молодим дівчатам у виборі їх професій. Поруч дівчат інших народностей, українки здобувають собі місце у ріжних фахах, професіях, кінчать з відзначенням курси, або факультети та користуються всіма привілеями демократичної Канади. Та ще більшу цінність мають ті, які володіють двома, трьома або й більше мовами.

До нас із фото усміхається молода українка Євгенія Мединська в уніформі авіяційної стюардеси, яка з кінцем 1965 року закінчила свій спеціяльний курс. На ґрадуаційнім бенкеті, який відбувся 14 січня 1966 року., з поміж сотні студентів курсу „Ап Кенеда", Євгенія була одинокою українкою.

З багатьох даних прикмет: освіти, персональности, та інше — Євгенія ідейна українка. Своє українство вона засвідчує тим, що рівнорядно володіє трьома мовами — українською тому, бо вона українка, англійською тому, бо живе в Канаді, а французькою, бо живе у Квебеку.

Євгенія Мединська

Євгенія Мединська — дочка Василя і Стефанії Мединських у Монтреалі. Домашнє виховання національно свідомого дому доповнювали Рідна Школа при Соборі Св. Софії в Монтреалі. Євгенія, це вже третє покоління в Канаді; її мати також уродженка Канади. Євгенія займала позицію секретарки СУМК, якого є членкою. Початкову й середню освіту закінчила в Монтреалі, опісля записалась на торговельний курс до Бизнес Каледж, закінчила його, а потім вступила на курс авіяційної стюардеси. Свою працю Євгенія почала на 16-го січня 1966

Євгенія відзначається дуже милою персональністю, лагідною а рівночасно рішучою вдачею та є гордістю своїх родичів. Бажаємо Євгенії Мединській багато приємних подорожів і повного вдоволення з професії, яку вона сама собі обрала.

Хресні батьки.

Вияснення до історичних матеріялів д-ра М. Марунчака

В журналі „Жіночий Світ" ч. 4 за квітень 1966 р. стор. 8—9 д-р М. Марунчак написав розвідку під заголовком „Постаті українських піонерів у Канаді", про п. Марію Мігайчук-Танчак. Описуючи працю Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської при Народному Домі в Роза, Манітоба, яке заснувалося 1923 р., автор наводить „Щойно в 1929 р. з'їхалися на один спільний з'їзд до Вінніпеґу". Ми чуємося покликані дати пояснення про той „один спільний з'їзд до Вінніпеґу, 1929 р."

Жіноче Товариство ім. Ольги Кобилянської, про яке пише д-р М. Марунчак і вірно характеризує працю при Народному Домі в Роза, Манітоба, вписалося в членство відділів Союзу Українок Канади листом з 15-го червня 1928 р. за підписом Марії Танчак, голови і Павліни Бращук, секр. Той один спільний з'їзд у Вінніпеґу 1929 р. у статті д-ра М. Марунчака, був одним з чергових народних з'їздів, що їх скликала група українців-народовців того часу від 1916 р. На з'їзді 1926 р. з'організовано Союз Українок Канади і п. Марія Танчак як голова одного з перших відділів Союзу у Манітобі давала привіт і звіт на провінціяльному з'їзді Союзу Українок Канади в Вінніпеґу 27-го грудня, 1929 р.

Цими даними, основаними на переписці та протоколах збережених в канцелярії Союзу Українок Канади бажаємо зазначити, що „один спільний з'їзд у Вінніпеґу, 1929 р." у д-ра Марунчака, був одним з чергових річних з'їздів Інститутів Петра Могили в Саскатуні та Михайла Грушевського в Едмонтоні і Союзу Українців Самостійників, в яких склад входить Союз Українок Канади.

За ЦЕНТРАЛЬНУ УПРАВУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Калина Сакалюк, заст. голови

Орися Сушко, секретарка

НОВА ЧИТАНКА

Появилася друком читанка для другого року навчання української мови під назвою „Волошки". Автор читанки: Марія Дейко — член Програмово-Методичної Комісії Української Центр. Шк. Ради в Австралії. В минулому, на Рідних Землях — Керівник Катедри Методики Викладання в Педагогічному Інституті Іноземних Мов.

В „Передмові" читанки, подає п. М. Дейко докладно методику навчання української мови, звертаючи особливу увагу на збагачення лексичного запасу слів, та закріплення їх в пам'яті учнів. В методиці навчання рідної мови, за системою, яку поручає п. М. Дейко зазначено, що в наслідок чужого оточення, виникла двомовність українських дітей і то з виразною перевагою чужої мови над рідною. Можна припускати, що з бігом життя, буде дальше посилення асиміляції і поступове зникання української мови з щоденного вжитку нашої молоді.

Через дуже обмежені знання української мови в дітей, що приходять до наших шкіл, особливої ваги набирає метода навчання рідної мови, двомовних дітей. Підручники, вживані на Рідних Землях, не надаються для дітей поза Україною. Вони побудовані на припущенні, доброго знання української мови в дітей, коли вони приходять до школи. Проблема навчання двомовних дітей не нова: вона давно вже розв'язана в народів, перед якими вона з тих чи інших причин постала. Читанку „Волошки" упорядковано за найновішою методою навчання української мови, як мови другої, бо наші учні приходять до нашої школи з далеко ліпшим знанням чужої мови, ніж рідної. В основу читанки „Волошки" покладено дві засади:

1. Цікавість і приступність матеріялу, щоб упримнити й полегшити процес навчання, бо досліджено, що діти віком до 9 років люблять читати те, що їх цікавить, що нагадує їм їх власне життя.

2. Поступове, але систематичне й наполегливе збагачення лексичного запасу слів у дітей. Головна увага вчителя має бути скерована на обов'язкове засвоєння слів, що їх подано в тексті читанок грубим шрифтом і які треба записати до учнівського словника. Нові, незнайомі слова, треба пояснити учням, ще перед тим, як читати оповідання, а відтак розмовною методою закріпити їх у памяті учнів. Такі розмови, в формі відповідей на питання, для закріплення в пам'яті учнів нових слів, є поміщені в читанці по кожному оповіданні. У читанці, всі 42 оповідання пов'язані між собою. Всі вони описують життя в родині, школі й оточенні. Крім запитань і відповідей по кожному оповіданні вміщено в читанці діялоги для опанування розмовної мови. В кінці читанки подано обов'язкові для засвоєння в II-ій клясі слова, з їх відповідниками в англійській мові.

Тому, що знання рідної мови залежить у великій мірі від багатства дієвого запасу слів, з якого пам'ять, при постанні думки, покликує моментально до дії слова, потрібні до правильного вислову цієї думки, читанка „Волошки", в якій виразно визначено навчальний процес в напрямі збагачення дієвого запасу слів учнів, заслуговує на особливу увагу й признання. Це є один, з найкращих шкільних підручників, що появилися на еміграції, в якому п. М. Дейко, як досвідчений педагог, визначила властивий напрям та мету навчання рідної мови для двомовних учнів. Докладні методичні вказівки, подані в „Передмові" читанки, допоможуть учителеві осягнути визначену мету навчання. Якщо появиться ще заповіджена в „Передмові" читанка для II-ої кляси „Рідний Край", то в елементарному навчанні рідної мови в наших школах наступлять основні зміни та вигляди на кращі висліди навчання, як дотеперішні.

І. Сточанський.

— — — — —

Головна Управа Об'єднання Українських Педагогів Канади подаючи фахову оцінку нововиданої читанки для другого року навчання української мови п.н. „Волошки", автор — п. М. Дейко, поручає цей посібник для вжитку у Рідних Школах. Ціна 2.00 дол.

Замовлення слід надсилати на адресу:
"PLY", 768 Queen St. W., Toronto 3.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Місяць липень це час відпочинку та вакацій і для редакційної колегії нашого журнала. Наступне число за мм. серпень і вересень вийде на початку вересня. Просимо також терпеливости дописувачів громадських імпрез та звідомлень, які наспіли до редакції й яких ми, через їх більшу скількість і обширність, не вспіли помістити. На руках є ще багато організаційного матеріялу, який буде поміщений у свій час за чергою. Нашим читачам бажаємо приємних вакацій.

РЕДАКЦІЯ.

РІДНЕ І ДЕРЖАВНЕ ШКІЛЬНИЦТВО

(З резолюцій VIII-го Конґресу Українців Канади)

1. Піднесення і втримання українського шкільництва на належному поземі і на довшу мету може наступити тільки під умовою скоординування дії українського шкільництва в ЄДИНОМУ ЦЕНТРІ, яким в Канаді повинна бути РАДА ШКІЛЬНИЦТВА Й ОСВІТИ при КУК та її провінційні й місцеві відповідники.

2. VIII Конґрес Українців Канади надає Раді Шкільництва й Освіти при КУК право й обов'язок координації всіх відтинків українського шкільництва, зокрема таких як МЕТОДИКА, ВИШКІЛ, ЗАСОБИ і ФАХОВА ДОПОМОГА ВЧИТЕЛЯМ у їх ПРОФЕСІЙНІЙ РОБОТІ. У цій практиці справжню координацію слід забезпечити УЧАСТЮ у цій Раді уповноважених представників із сектору рідного шкільництва ВСІХ українських віровизнань і установ:

3. Зберігаючи центральне керівництво, розділити працю Ради Шкільництва й Освіти як шкільної централі, на фахові комісії в поодиноких осередках, у яких будуть відповідні сили до даної комісії.

4. Підшукати й покликати на постійну працю відповідно кваліфікованого платного РЕФЕРЕНТА Рідного Шкільництва.

5. Навчання української мови в публічних школах НЕ ЗВІЛЬНЯЄ БАТЬКІВ від обов'язку посилати дітей до Рідних Шкіл з уваги на їх **виховну ролю** і можливості набути тамже знання з усіх ділянок українознавства і навпаки НАУКА УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ у публічних школах повинна бути ОБОВ'ЯЗКОВА для української молоді.

7. Старатися перед компетентними чинниками канадійських університетів, щоб УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ признати такий самий статус, що його мають мови французька, російська й німецька.

8. Закликає батьків запізнатися докладно зі статусом української мови в середніх школах і СПОНУКАТИ своїх дітей-студентів брати українську мову, та негайно робити старання, щоб українські діти могли навчатися своєї матірної мови в початкових школах починаючи від першої кляси.

9. ЗАОХОЧУВАТИ вчителів українського роду до помочі в творенні цих кляс, і переконувати з поміж них, які не є вповні кваліфікованими ДОПОВНИТИ свої кваліфікації вписуючись на курси україністики в університетах.

10. Обстоювати розуміння ДВОМОВНОСТИ як ЗНАННЯ однієї з офіційних мов англійської або французької і МАТІРНОЇ української мови, та ДБАТИ про ПОШИРЕННЯ того розуміння між якнайширшими колами української громади і канадійського загалу з ПРАКТИЧНИМ ЗАСТОСУВАННЯМ цього принципу в громадському житті.

11. Створити при Раді Шкільництва й Освіти ПІДРУЧНИКОВУ КОМІСІЮ для РІЗНОГО типу шкіл з таким засягом діяння:

(а) Переглянути тепер уживані підручники для навчання українознавчих предметів наскільки вони відповідають сучасним і місцевим вимогам.

(б) Апробувати відповідні підручники.

(в) Поробити заходи для виготовлення нових.

12. Підтримати старання Комісії для ВПОРЯДКУВАННЯ ПРАВОПИСНОЇ ПРАКТИКИ при Обєднанню Українських Педагогів Канади, наладнати правописну проблему для добра українського шкільництва.

13. Зорганізувати УКРАЇНСЬКЕ ДОШКІЛЛЯ, створити при Раді Шкільництва й Освіти окрему Референтуру УКРАЇНСЬКОГО ДОШКІЛЛЯ. ЗАПРОПОНУВАТИ Централі Жіночих Організацій при КУК делегувати свою представницю до Ради Шкільництва й Освіти для координації дошкільного виховання.

14. Підтримати працю Комісії для виготовлення проєкту Української Виховної Системи в діяспорі, покликаної Обєднанням Українських Педагогів Канади при КУК та Шкільною Радою при УККА ВИЗНАЧИТИ ІДЕАЛ УКРАЇНЦЯ у вільному світі.

БЛАГОСЛОВИ, МАТИ!

КАЗКА-ЕСЕЙ

Це — несподіваний жмут світла на нашу минувшину, що показує, як донесений до нас із імли тисячоліть цей охоронний виголос. У книжці щедро представлено мистецькі витвори, знайдені на Україні з давніх і найдавніших часів.

288 сторінок. Тверда оправа.
475 ілюстрацій. **Ціна — $5.00**

Оплату й замовлення надсилати на адресу:

D. HUMENNA
341 E. 119th St., Apt. 38
New York 35, N.Y., U.S.A.

Микола Понеділок

Чи, може, інакше треба?

(З книжки „Смішні сльозини")

А сьогодні захотілося мені не в парк, а повз рідну нашу, українську школу перейтися. Хоч на мить, мислю собі, згадаю безжурнії часи свої, коли я також по шкільнім подвір'ї, як навісний, гасав, на одній нозі підстрибував, на тинок чіплявся, на дерева вибирався... А як на гойдалках вихитувався! А як раз, пам'ятаю, хлопці мене схопили з обох боків — нумо розкручувати, неначе дзиґу, а я з розкуйовдженою чуприною і з розчепіреними руками, всі казали, на найкраще в нашому селі опудало скидався. А як тоді я верещав — достоменно як порося те недорізане. А всі навколо мене помирали зо сміху...

Або як затівали ще гратися у попсованого телефона. Чудасія тоді творилася! І починалося: шепче перший другому — зеленина, другий третьому — травина, а потім і йде від вуха до вуха, ланцюгом: бадилина, цибулина, насінина... А до мене доходить — конина! А я смішком передаю товаришеві — худобина! Ну, а товариш як роздрочиться — та як не схопить жменю землі сухої, та як не дремене за мною, щоб мені вуха понатирати — горенько моє! А я, хитрун, видряпуюсь на тинок і звідти ногами від нього щосили відбиваюся...

А які в нашій клясі кумедні прозвиська були! Мене всі дражнили „перепічкою", бо я був товстий та ще й з приплюснутим носом на додачу. І були в нашій клясі і „гарбузи", і „чаплі", і „мамалига"; був „джміль", було, здається „перевесло", а Петра Горбенка за те, що він рідко коли свого чуба розчісував, прозвали коров'ячим хвостом". А Марію Гук ми тихцем кликали „срібною тополею", бо вона як читала своїм приємним голоском віршика — обов'язково то в один, то в другий бік ледь-ледь перегиналася...

А пізніше, перейшовши у шосту клясу, я схуд-схуд і вигнався жердиною угору — і мене тоді прозвали „чорногузом"...

А на Федька Книша всі гукали „Реве та стогне Дніпр широкий", бо він мав звичку говорити басовито, повагом, як дідуган — та ще й розтягував слова, як казала вчителька, „на цілі кілометри"...

Які ж то проминулі безтурботні роки!

Школа моя... Перешуміла зелена радосте моя!

А як бувало...

— Give me the ball!

Я здригаюся. Підводжу голову. Хто гукає? О, це до мене звертаються- Я стою якраз перед огорожею. Проміння вечорового сонця проривається між хмародерами і озолочує свіжовималюваний напис: „Українська школа".

Від такого напису мені на душі легенько робиться — так, наче на моє серце хто поклав пучок чобрецю чи волошок з жита. Подумати! Серед залізного торохкотіння, серед хмародерів, бензини, автомобільної хурделиці примостилося й ріднеє гніздечко. Он шкільне подвір'я. На ньому два хлопчаки нервуються, тупцюються і в мене оченятами впиваються... Один опецькуватий карапуз, як рожевий бальон надутий, а другий — піснолиций, вутлий, як оселедчик пересушений.

Обидва раз-по-раз сквапливо на хідник показують. Я зрозумів. Вони гралися, і їхній м'яч перескочив через замкнену високу огорожу і опинився на вулиці, у рівчаку.

Обидва раз-по-раз сквапливо на хідник показують. Я зрозумів. Вони гралися, і їхній м'яч перескочив через замкнену високу огорожу і опинився на вулиці, у рівчаку.

— Що, хлоп'ята, з вами? — звертаюся до них так, як треба, тобто по-козацькому. — Чого ви хочете?

— Ball!

Тут мене вже пересмикнуло. О, думаю, як насіння запорозьке цвенькає! Ну, я не піддамся. Я піду на хитрощі. Я вас провчу, пташата.

— Я, — кажу їм, — хлопці, українець. Я по-англельському не розумію. Ні бе, ні ме, ні кукуріку. Чого ви хочете?

Обидва вони насторожились. На мене зизувато зиркають. Я також з-під лоба на них блимаю.

— Ball! — знову вигукує недорослий повнолиций козачисько.

О, думаю, а жаба б тебе лівою ногою брикнула, який ти впертий. Та хоч безлік разів повторюй — „Ball" — я не подам його тобі. Хоч як канюч, а поки до пуття не скажеш — не матимеш м'яча. Покепкую з них трішечки. Нехай собі попобиваються за м'ячиком. Я прикинувся, що анічогісінько не розумію. Не второпаю, буцімто, я — що, як і до чого.

— О, — придурююся, — то ви, хлоп'ятка,

цвяшок цей хочете Хочете, щоб я подав вам оцей покручений, бруднесенький, обіржавілий свяшок. Ну, нате, — і підношу із рівчака цвях, щоб кинути його крізь огорожу. — Хоч він і в болоті, але... Хочете цвяшок?

— No ! ! ! — скиглить опецькуватий і заперечливо крутить головою.

— А чого ж ти хочеш? Кажи по-українському.

— No! — гукає піснолиций.

— То може, — кажу, — дорогесенькі, камінчики бажаєте? Дати вам камінчиків? — Я збираю камінці, а при тому, наблизившись до м'яча, навмисно далі відштовхую його ногою. — Камінчика вам дати?

— Ball! — одним духом, наскільки йому дозволяє горло, галасує товстесенький.

— Ball! — помагає верещати худенький.

Ну, думаю, вони не абиякі капосники. Хлопці вреднющі. Алеж і я не з милосердним серцем. Я позловтішаюся над вами. Тут наскочила коса на камінь. Ви уперлися —і я затявся.

— Хлопці, — кажу, — ви українці?

— Yes.

— Хочете, щоб я м'яча подав?

— Yes.

— То говоріть до мене, ради Бога, по-своєму, по-рідному.

— No!

— Як ні, — кажу, — то я вам м'яч закину світ-заочі. Жбурну зараз на он ту дорогу і авто його — пух — розчавить.

Бачу, хлоп'ята розгубилися. Мовчки на мене глипають. За хвилину опецькуватий пуп'янок запхинькав, а вутлий, посварившись на мене кулачком, узяв палицю і почав копирсати нею під огорожею.

У їхніх очах зібралося стільки невисказаного подиву й презирства до моєї, на їхню думку, нетямущої та проклятущої особи...

Коли це — де не візьмись- — знайома з сусідньої вулиці — пані Пузир із широчезною торбиною прямо на мене насувається. Її, гадаю, оце тут тільки й бракувало! Я аж не тямлюся від злости. Ох, падоньку, потерпаю я, вона ж тут перекапустить мені всю справу. Як розв'яже язика — стриму їй нема. Як причепиться до мене — біди мені не оминути.

— Ти що це, крива личино, несповна розуму чи що — замість „доброго здоров'я" так вона мене ось привітала. — Біля м'яча стовбичиш і ліньки тобі його через огорожу діточкам метнути. Дивись, як вони, крихітки, благальними, збентеженими очима на тебе кидають. А отой он-о з горя вже аж хлипає.

— Хай хлипає собі, — кажу. — Я не подам м'яча.

— А чому, дозволь спитати?

— Вони до мене не хочуть рідним словом відгукнутися, а я не хочу ради них бодай мізинцем ворухнути. Не хочеться мені нахилятися задля таких.

— Дратуєш їх?

— Дратую.

— Ну, то я сама подам.

— І не пробуйте! — попереджаю я. — Вирву у вас із рук.

О, думаю, відсахнись від мене, жінко. Спасу від тебе нема. Вона вже до мене наближається... А мене тіпає від страху. Душа в п'яти сховалася. От наразився на нещастя! Ну, думаю, вергоне вона оце мені межи очі торбиною — і дух я тут спущу. Та ж та торбина он доверху набита всячиною і важить, далебі, пудів півтора.

Я знітився і якимсь прямо безсловесним став — ворушу устами, а на слово не здобудусь. Щось икаю і екаю — і далі нікуди. І розшарівся я. Чую, а мої лиця жаром обпікає.

— Що ти, лобуряко, — нарешті люттю бухнула вона, — що ти у мене будеш виривати?! Безсоромник! Здоровий, як віл, а ліньки тобі м'ячика шпурнути! Нема кому тебе за це добре натовкти! Я б тебе оце і шмагонула — так сил кат-ма. Дивись, літнтюх нещасний! Дивись...

Репетує вона, аж мене в холодний піт кидає. Коли ж вона вгамується? Ну, що ж, думаю, його робити? Треба, може, якось підлеститись до неї та втихомирити її, бо гармидеру наробить на цілу вулицю.

— Пані Пузирихо, — кажу, — чого ви даремно нервуєтесь? Не псуйте своїх дорогоцінних нервів. Ви ж жінка молода, красива, розумна — навіщо вам скандали? Та ж живете, як у Бога за пазухою, — у спокої, в добрі, у статках...

А вони ще ближче до мене, та ще войовничіше.

— Не підсипайся, — і гойдає торбиною, — бо нічого не вийде. Ич який слизькоязикий. Ич як уміє зуби замовляти! Та не на таку ти, бач, натрапив! Не зворушиш мене лестивими словами. А потім — що це ти мені верзеш: „У Бога за пазухою" Соромився б таке казати. Де ж то в Бога пазуха? Безбожник, вітрогон, шибайголова — он хто ти! Недарма тобі й ногу покручено. То Бог тебе так покарав за те, що ти безбожник.

Вона мене шпетить-картає, а хлопчаки за

огорожею в долоні плескають із радости. Тут пані зненацька гримнула й на них:

— А чого це ви, дріб'язок, поганий, зуби скалите? Ви, пуцьверінки лукаві! Диви, все розуміють, а говорити по-своєму не хочуть. Хіба вам м'яча давати?! Ціпком вас частувати, щоб ви свого не забували! Турки ви! Вас треба по штанях спороти так, щоб три дні не змогли сісти. Каверзні ви, турки, шибеники!..

Пішла вона... Я з полегкістю зідхнув...

Я — біля м'яча. Хлоп'ята похнюпились на шкільнім подвір'ї.

— Що, — кажу, — чули, карапузи? Перепало й вам?

— Ball, — вже не кричать, а просьбою лебедять.

— Просіть хоч до ночі — не подам. До хрипки повторюйте — намарно. Я вас не розумію.

Я відвернувся. Йду... На вулиці нікого. Крок... два... п'ять відшкандибав...

— Пан... Пане... — чую з-за огорожі.

Я зробився нараз глухим. Я нічогісінько не чую. Нехай ще раз попросять.

— Пане! — голосно вже кличе опецькуватий хлопчик. — Дайте, плосу, м'яца.

— Плосу, дайте м'яца, — повторює худенький.

У мене серце тьохнуло. О, леле, де та впертість моя й поділася! Мені неначе хто в душу жмуток золотистого проміння вкинув. Хороше мені зробилося. Я остовпів із радости. Потім розсяявся усмішкою. Я свого щастя не можу стримати.

— Хлопчаки рідні, дорогі мої, — кажу. — Та, звичайно, я вам подам м'ячика. Та я вам того м'ячика і обтрушу, і від пороху хусточкою обітру. А як зветеся хоч ви?

— Джан Капуста.

— А я Кислиця Майк.

— Любите Україну?

— А як я сказу, со ні — то со?

— Не говоріть, кажу, — гарбузики, такого, бо мені серце крається. Україна — то мрія наша. Із того слова ваша й моя душа зродилася й скріпилася. Любите?

— Не знаю.

— Тоді, — погрожую я їм, — цього м'яча я жбурну убезвість. Закину, що по ньому й сліду не стане. Циганам я віддам. Або заберу додому і буду сам ним гратися. Україну любите?

— Звицайно, лублу, бо ви нецемний.

Я перекинув їм м'яча...

Я крокую вулицею... Я вдоволений. Я переміг.

Це була чи не найбільша і найприємніша перемога в моєму житті. Я крокував і думав: „Коли нема іншого рятунку — може так треба учити " А що коли б побільше м'ячів вирівалося з-поза огорож шкільних на вулиці — може б тоді не я один, а ми всі перемогли б. Чи, може інакше треба їх навчати?

Олесь Доріченко

Пучок ромашок

Хвилями покотилася, соколом зринула під склепіння, крилами в мури вдарилась пісня українська і подалася в мандри по людських душах, чаруючи красою народу нашого.

...Вона плакала, простираючи руки до кону, у барвистих віночках, де у строкатих плахтах співали дівчата українських пісень.

Вона плакала, не соромлячись сліз своїх — тужливих крапель виснаженої душі — і благально простягла маленький пучечок білих ромашок, зрошений терпкими сльозами розпуки. Поліцаї не пускали її до нас, заступаючи дорогу, а вона з надією простягла руки з пучечком ромашок, тих степових ромашок, що в дитинстві любила зривати за рідним селом, тих степових ромашок, що милий приносив на побачення...

Хто вона, ця самотня жінка? Яке лихоліття занесло на чужину? Ти, Україно, розпанахуєш її серце і її хвору уяву спогадами. Ти нагадала їй про себе, про юність її сплюндровану, Україно!..

А пісня лилася нескінченним потоком, то заколисуючи, то розбурхуючи і заходячи в найменші щілини людського серця.

...Після виступу ми знову зустріли її, вона тисла нам руки, обіймала і вимовляла лише два коротких слова, повних ласки і смутку — рідні мої... —

І більш нічого. Та хіба скажеш про дні страждань?

Вона махала натрудженою рукою вслід зникаючим автобусам, і ми ще довго бачили її журну постать на тлі чужого мерехтливого міста.

... Сухий пучечок степових ромашок лежить в шухляді мого столу; вгледівши його, я з сумом згадую самотню українку з Мюнхена.

В першу річницю смерти моїх дорогих — Дочки Марії і зятя Юліяна Буряків у Вінніпегу, які одне за другим рік тому попрощали цей світ, в їх світлу память кладу нев'янучий вінок на їх могилах. Ваш образ завжди живе в моїм серці і щодня згадую Вас у моїх молитвах. Замість вінка висилаю 5 дол. на журнал „Промінь".

Тетяна Тучак (Мати), Торонто

Ф. Рахлік

Новорічне інтермеццо

Вона стояла на засніженій Целетній вулиці вся біла, немов маленька снігова баба. Поринувши у передноворічні роздуми, я був би минув її, але як це трапляється з тими, хто хоче розминутись на вузькому трутоарі, — повсковзнувся і впав їй до ніг.

Підвівшись і обтрушуючи з себе сніг, я сказав.

— Пробачте, коли я вас налякав, але взагалі у мене немає звички, зустрівши жінку, кидатися їй до ніг.

Вона глянула на мене й вигукнула:

— Це ти, Філіпе?

Напевно це був я, коли вона назвала мене на ім'я. Я прижмурився — мокрі окуляри тримав у руці, так, це була вона — Моніка, моя колишня маленька Моніка...

— Моніко... проказував я здивовано, і мені здавило горло. Я намагався опанувати себе і приховати своє збентеження жартом. І додав, хоч спочатку мені з несподіванки відобрало мову: — Даруй, Моніко, але тобі як виняток, я падатиму до ніг коли завгодно.

— Значить ти це зробив ненавмисне? — усміхнулася Моніка, але усмішка вийшла трохи вимушеною.

— А ти гадаєш, що я це в іншому місці роблю навмисне?

Це була не дуже вдала фраза, зате я остаточно оговтався.

— Що поробляєш, Філіпе? Ти ніби трохи схуд? — мовила вона струшуючи з мене своєю маленькою рукою в сірій оленячій рукавичці рештки снігу з вилог.

— Це з туги за тобою, Моніко, та й живеться мені погано — блукаю в самотині, заступаю вчителя в одній школі, — відповідаю і дивлюсь в її обличчя, колись таке близьке і рідне для мене...

— Як давно ми не бачилися... — замислено каже Моніка. Може вона і не почула моїх слів.

— Відтоді, як ти мене кинула, — відповідаю, і дух мені знову захопило, бо я схвильований цією випадковою зустріччю, хоч і намагаюся, доки можна, підтримувати легкий, жартівливший тон.

— Відтоді, як ти мене перестав кохати! Це точніше! — мовила вона з колишньою покірливістю, якою завжди користувалась для свого захисту.

— Я ніколи не переставав кохати тебе, навіть і тепер кохаю — кажу і при тім усміхаюся, щоб не було схоже на трагічне освідчення. І тим же тоном додаю: — Але в мене не було змоги знайти тебе і відшмагати так, як ти цього заслуговуєш.

— Ах, це було б чудово! — засміялась Моніка і немов одганяючи якусь думку, проказала: — Ти все граєш, але я тебе, Філіпе, справді кохала...

— Я тебе теж. А що до цієї гри, перепрошую: запевняю тебе, не можна грати нещиро і щоб цьому вірили...

Моніка якось неспокійно глянула на маґазин, що ми стояли перед ним. Взяла мене під руку і пройшла зі мною трохи в напрямі Староместського майдану. По дорозі квапливо запитала:

— Чому ти прислав мені тоді той віршик?

— Ах, той віршик... — зітхнув я. — Хоч я його написав, просто так, але ж він був зрештою правдивим, ти це мусиш визнати!

— Фатальним! — вигукнула Моніка.

— Фатальним, бо ми насправді розлучилися. На щастя я не поет.

— Не знаю, але признаюся тобі, що я чимало поплакала над ним.

— Ти і сльози, Моніко?

— Можеш сміятися, але я знаю його напам'ять, не забула жодного слова.

Моніка прижмурила очі і почала тихо деклямувати з дивними павзами.

Розлука якось прийде,
Настане на світанні.
Ти скажеш на прощання
Слова такі звичайні,
І не сумні здавалось,
Але вони останні.
Останні — „мій хороший"...
І залишиться згадка
Від нашої любові
Настане тихий вечір.
І я згадаю знову
Твій усміх, поцілунки,
Твого волосся запах,
Твій ніжний голос дальній
І погляд твій прощальний —
Усе, усе згадаю...
І тепла ніч минає,
За нею йде світання.
Твої слова останні
Забути я не можу,
Моя маленька дамо, —
„мій хороший"...

Я був зворушений, мені здавалось, що я бачив на її віях сльози, — хоч це могли бути й талі сніжинки, — мене зворушило й те, що вона справді не забула жодного слова. Я нахилився і поцілував її.

— Філіпе... — тільки зітхнула вона.

Більш засмучений, ніж зраділий, я випростався і помітив, як з магазину, де ми перед тим стояли, вийшов солідний, добре зодягнений літній чоловік з пакунком у руці. Подивився довкола і попрямував до нас.

Моніка побачила його тоді, коли він уже до нас підходив.

— Це мій чоловік! — вигукнула вона вже іншим тоном — голосно, радісно — і усміхнулася тією найласкавішою усмішкою, якою так пишаються чоловіки. — Ми побралися тиждень тому, — додала вона і одразу ж відрекомендувала мене: — Це мій інститутський товариш, Філіп Бам.

— Дуже радий! — мовив чоловік таким тоном, яким, либонь, звик звертатися до своїх підлеглих.

— Бажаю вам приємного свята — кажу й додаю: — а також щирої поезії в подружньому житті!

І залишив щасливих молодят у передноворічній веселій метелиці.

З чеської переклав

Юрій Стадниченко.

Забезпечення старости в Канаді

Програмою Забезпечення старости в Канаді керує міністерство охорони здоров'я й суспільної опіки. Раніше пенсію отримували 75-літні особи, але в 1965 р. вирішено обнизити вікову межу. Від січня 1966 р. пенсію отримують 69-літні особи; від січня 1967 р. її матимуть 68-літні. Особи, які тепер мають 68 років, і ті, що досягнуть той вік цього року, повинні реєструватися на пенсію в липні. Особи, що їм буде 68 років у 1967 р., повинні реєструватися 6 місяців перед днем своїх народин. Вікова межа знижуватиметься на один рік до 1970 року, коли пенсію отримуватимуть 65-літні.

Забезпечення старости запевнює місячну пенсію 75 дол. для кожного мешканця, який має відповідний вік і жив відповідний час у цій країні. Віково кваліфікована особа мусить відповідати трьом передумовам замешкання: 1. Треба мешкати в Канаді 10 літ перед датою, коли вам належиться пенсія. Закон дозволяє тимчасові виїзди, які не переривали того десятилітнього періоду. 2. Коли хтось не має такого тривалого періоду замешкання, він може кваліфікуватися на пенсію, якщо жив у Канаді принаймні двічі довше, ніж час його неприсутности у вимаганому десятилітньому періоді, а принаймні цілий рік перед схваленням аплікації жив постійно в цій країні. 3. На пенсію кваліфікуються теж особи, які в цілому жили 49 років у Канаді після 18-го року життя.

Більшість 69-літніх вже отримує пенсію. Хто не зареєструвався на пенсію, повинен зробити це негайно. Майбутні пенсіонери повинні реєструватися принаймні на 6 місяців перед досягненням пенсійного віку. Аплікації отримаєте в районних бюрах Забезпечення старости, які є в столичних містах провінцій. Хто зареєструється перед своїм пенсійним віком, той отримає пенсію наступного місяця після досягнення кваліфікаційного віку. Хто не зареєструвався б своєчасно, а тільки в місяці свого кваліфікаційного віку, той отримає свою пенсію за минулий місяць, бо минулорічний закон дозволив виплачувати пенсію до одного року назад.

За додатковими інформаціями про пенсію для старих звертатися до Регіонального Директора Забезпечення Старости в столиці своєї провінції. Інформації можна отримати також в оттавському міністерстві охорони здоров'я.

ВШАНУВАННЯ П-ВА ЛИПКІВ З НАГОДИ НАБУТТЯ НОВОГО ДОМУ

Гемилтон, Онт.

Близькі друзі, з Гемилтону і Торонта, влаштували для п-ва Михайла і Галі Липків милу несподіванку з нагоди набуття нового люксусового дому. П-во Липки є відомі українські громадські та церковні діячі в місті Гемилтоні. Пан Липка є бувший голова Гемилтонського відділу КУК, член льокального відділу ТУС і один з основоположників Інституту Св. Володимира в Торонті, до якого розвитку він доложив чимало старання.

Пані Липка тепер займає становище касієрки Центральної Управи Союзу Українок Канади і є бувша голова відділу СУК „Калина". Тепер вчить у недільній школі при церкві св. Володимира.

Господарем вечора був пан Юрій Токарик, який покликав до слова пана М. Ґазюка з Торонта, др. Івана Пилипюка і пані Орисю Сушко. Всі висловили своє вдоволення і радість з нагоди набуття п-ва Липків нового дому і побажали їм і їх синам здоров'я, щастя і многих літ прожити в нім.

Пані М. Пилипюк і пані О. Сушко вручили п-ву Липкам дарунок від всіх присутніх і також від тих що немогли прибути.

Присутні не забули також за нашу пресу і зложили 30 дол. на журнал „Промінь". Вечір відбувся в дуже товариській і гарній атмосфері і залишиться для всіх як гарний спомин.

Орися Сушко

ПОВЧАЛЬНА КНИГА

Федір Онуфрійчук. Душа й рослини в давніх релігіях. Передмова проф. Ю. Мулик-Луцика. Видано накладом Анни Есопенко. Йорктон 1966 — Канада.

Автор присвячує цю книгу „Нащадкам нашого українського народу, які не цураються рідної церкви, рідної мови та рідної культури".

Федір Онуфрійчук, агроном за фахом написав дуже цікаву і повчальну книгу, яка допоможе значно поширити свої знання в галузі міфології і стародавньої історії.

В Канаді й Америці не дуже то цікавляться знаннями, які не мають практичного значення, тут цікавляться в першу чергу, як робити гроші, а поширенням свого світогляду мало хто цікавиться. І це є дуже зле. Людина, що бажає стояти на рівні сучасної культури і цивілізації, повинна бути всесторонньо розвинена. В годину відпочинку прочитайте собі книгу Ф. Онуфрійчука, а в ній знайдете багато цікавого про стародавній Рим, Грецію, Египет і про Україну.

Чоловіків особливо, а жінок не менше напевно зацікавить Богиня краси Афродита і квітка троянди (рожа), що народилася разом з Афродитою. Народженням їх обох автор так гарно описує, на стор. 2. читаємо: „Афродита народилася з білосніжної піни морських хвиль біля острова Кипру. Одночасно з нею народилася квітка троянда (рожа), що її Афродита мала у своїй косі.

Її народженню зраділо все. Афродиту приніс ніжний легкий вітрець-легіт, і коли вона стала на березі, то молоді Ори прибрали її в золототкані шати, а на голову вложили віночок з різнобарвних квітів. Де тільки вони ступали ногами, ті місця все заквітчувались різнобарвними квітами".

Знайде читач також детальні відомості про інших богів—Деметеру — богиню хліборобства, Озіріса — бога хліборобства і інш.

У розділі 5. на стор. 29, автор гарно розповідає про „Могутнього Титана Прометея", як то він приніс людям вогонь і потім був прикований Зевесом до гірської стіни Кавказу. Цей мит, як ми знаємо використав Т. Шевченко у своєму творі Кавказ.

Напевно для жінок буде дуже цікаво прочитати розділ „Квітова Символіка" стор. 35.

На початку цього розділу автор пише: „Бачимо, що квіти в житті людини, в епосі мітів, в її духовому житті мали велике значення; отож згодом витворилася квітова символіка і своєрідна релігійна культура. На підставі грецької та римської мітології знаємо мітичну історію постання різних квітів, як: троянду, гіацинта, іриса, нарциза та інше. Такі були невмируші міти у греків та римлян. Однак, в інших культурних народів, а особливо в нашого українського народу, рослинний світ, а серед нього чудові квіти, мали багато усних переказів.

І автор наводить багато цих усних переказів про походження різних квітів в тому числі і українських. Тут читач знайде і про Катран стор. 56.

Ой не цвіти буйним цвітом
Зелений катране:
Тяжко, важко на серденьку
Як вечір настане.

І про знамените, легендарне Євшан-Зілля (стор. 53) і т. інш.

Книга багато ілюстрована картинами відповідно до тексту, а на обкладинці „Прометей" — частина пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні виконана скульптором Л. Молодожанином і архітектом Жуком.

В. Севериненко.

З КНИЖКИ „ДУША І РОСЛИНИ В ДАВНІХ РЕЛІГІЯХ"

Уривки

У непроглядному мряковинні віків гублять-ся чудові грецькі, єгипетські й українські міти. Вони появилися як первісна форма релігії давньої людини, що її духовий розвиток тоді був саме на щаблі обожнювання сили природи, і вона не знала правдивого Єдиного Бога...

— — — — — — —

У греків богинею хліборобства та родючости землі була Деметра. У неї була напрочуд гарна донечка Німфа Персефона, яка дуже любила разом з іншими німфами безжурно сидіти над морем, у квітучій Нісейській долині і зривати квіти — пишні троянди, червоні маки, блакитні дзвіночки, екабіози, запашні діялки, червоні гіяцинти, білосніжні лілеї та плести з них віночки, що ними німфи заквітчували свої голівки.

Серед чудових квітів росла білосніжна квітка-нарциз, але німфи не зривали її, знали, що її рвати не вільно, бо вона належала до страшного бога підземелля...

— — — — —

В Україні росте багато дикої темно-червоного цвіту шальвії. Ця квітка з давніших часів відома як лікувальна рослина, бо й сама назва Salvia означає „здоров'я". Шалвію тепер уживають до полоскання горла та в деяких інших здоровних потребах. Її лікувальне значення підтверджує й лантинська приказка

Contra vim mortis
Crescit salvia in hortis.

(Проти сили смерти росте-росте шалвія в садках).

Наші предки слов'яни вірили, що зірвана під ніч Івана-Купала шалвія має силу перетворити людину в яку небудь тварину та винести її з хати комином. В українського народу шалвія є символом туги.

— — — — — — —

Краса наших квітів і любов нашого народу до них стали скарбами нашої культури, взорами і окрасами наших народніх строїв, вишиваних сорочок та рушників. Краса та форма наших рідних квітів стали за зразки української ноші, архитектури та мистецтву...

MANITOBA VOCA

(BRAND

ТЕХНІЧНО-ПРОМИСЛОВА

ІСТОРІЯ

У вересні цього року Manitoba Vocational Centre (Брендон) (Манітобський Технічно-Промисловий Осередок) перенесеться зі свого старого приміщення до нового окремого комплексу. Манітобський Технічно-Промисловий Осередок, що первісно називався Брендонський Технічно-Промисловий Вишкільний Осередок, був заснований 1961 року. Це була невеличка школа. Тільки 22 студенти вписались на її перші два курси. Перший персонал школи складався з двох учителів і двох адміністраторів.

На протязі кількох останніх років Манітобський Технічно-Промисловий Осередок давав одинадцять різних курсів для яких 300 студентів річно, а його персонал складався з вісімнадцять учителів і шість адміністраторів. Новий Манітобський Технічно-Промисловий Осередок даватиме двадцять чотири різних курсів для приблизно 850 студентів.

ЦІЛЬ

Багато різних індустріяльних і торговельних підприємств, що розкинені по міських центрах Манітоби, вносять поважний вклад в економіку провінції. В міру збуту, зростають також їх можливості на затруднення більшого числа робітників.

Молоді мужчини і жінки, що набувають знань у спеціялізації і техніці в модерних торговельних і індустріяльних операціях та в очолюванні підприємств, знайдуть для себе атрактивні можливості в їх власній провінції — якщо вони будуть вповні кваліфіковані.

Новий Манітобський Технічно-Промисловий Осередок у Брендоні дасть удогіднення, приладдя і вчителів багатьох занять і технології, як також програму для підвищення академічного знання та перевишколення, щоб приспособитись до змінливих запотребувань у підприємствах і індустрії.

ЗАГАЛЬНІ ІНФОРМАЦІЇ

1. Найнижчий (мінімальний) вік на прийняття до Манітобського Технічно-Промислового Осередку (Брендон) є 16 років. Аплікант повинен бути приготований подати свідоцтво свого віку в часі подання аплікації.

2. Свідоцтво академічної (шкільної) освіти також конечне в часі аплікації. Передумову на деякі курси покривають Ґрейди IX, X (або Основний Вишкіл для Розвитку Майстерності (Skill Development, Рівень 11) і Ґрейд XI до повного Ґрейду XII (Технічно-Індустріяльний, Загальний або Курс на Вступ до університету з виказаною справністю в Математиці, Англійщині і Фізичних Науках). Останнього потрібно на вступ до технологічних курсів, які є виключно характеру поза середньошкільну освіту. Для молодих людей з нижчою освітою як Ґрейд IX або X, будуть доступні програми Основного Вишколу для Розвитку Майстерності (Рівень 111 і 11).

3. Відповідно до рівня і змісту, курси будуть різнитися щодо часу їх тривання, мінімально від кількох тижнів до двох років максімум.

МАЙБУТНІСТЬ

Манітобський Технічно-Промисловий Осередок був подуманий так, що теперішній комплекс, його удогіднення і приладдя могли бути змодифіковані, щоб приспособити їх до потреб і методів, яких можуть вимагати в бизнесі, індустрії і торгівлі та технологічнім вишколенні. Площа є доволі велика, щоб на ній добудувати нові будівлі, або побудувати нові приміщення на кемпусі.

ДОДАТКОВІ ІНФОРМАЦІЇ

Батьки і студенти, які бажають більше інформацій про курси, кошти, вимоги вступу і т. п. повинні писати на адресу:

R. A. JONES, Principal,
Manitoba Vocational Centre,
Eleventh Street South at Queens Avenue,
BRANDON, Manitoba.
Телефон: PA 6-2319.

ATIONAL CENTRE

ANDON)

ВА ШКОЛА В БРЕНДОНІ

PRE-EMPLOYMENT COURSES

(Курси перед затрудненням)

Фінансова Допомога

1. Стипендії (Bursaries) і Позички є доступні для потребуючих кваліфікованих студентів. Інформації про це можна одержати від Mr. A. E. Gray, Student Aid Office, Room 46, Legislative Building, Winnipeg 1.
2. Безробітні особи можуть дістати, на основі Федерально - Провінційної Угоди в справі Вишколу (Federal-Provincial Training Agreement) допомогу на прожиток і школу, якщо вони мають кваліфікації на аплікантів. Інформації про це можна дістати від льокального бюра National Employment Service.
3. Інформації про фінансову допомогу для осіб, які є пошкоджені на здоров'ї на ціле життя, можна дістати від Provincial Co-Ordinator of Rehabilitation, 615 Norquay Building, Winnipeg 1, Manitoba.

Appliance Repair & Motor Rewinding
Automotive Implement Parts Man
Automotive Mechanical Repair
Auto Body Repair
Arc Welding
Agricultural Sales
Basic Training for Skill Development
Barbering
Carpentry
Clerical, Bookkeeping & Office Machine
Clerk-Typist
Commercial Art
Construction Electricity
Electrical Technology
Farm Equipment and Mechanics
Gas Welding
General Drafting
General Woodworking
Hairdressing and Beauty Culture
Heavy Duty Mechanics
Plumbing
Radio & Electronic Servicing
Sheet Metal
Stenography
Television Servicing
Welfare Services Technology

Аплікації

Вчасні аплікації на впис до Манітобського Технічно-Промислового Осередку (Брендон) приймається вже тепер. Аплікаційні форми і конспект курсів можна дістати від Принципала. Всі питання на Аплікаційній Формі треба повністю виповнити, також треба подати копію оцінок (марок) з останньої школи апліканта, або треба залучити до аплікаційної фроми лист-свідчення від принципала школи.

Всі Вишкільні Програми в Манітобським Технічно-Промисловім Осередку (Брендон) є спонзоровані спільно Канадійським Урядом і Урядом Манітоби.

Hon. George Johnson, M.D.
Міністер Освіти

B. Scott Bateman, B.A.
Заступник Міністра Освіти

R. W. Dalton, B.A., B.Ed.
Асистент Заступника Міністра

E. B. Angood, B.Sc., Eng. Sc.
Директор Провінційних Технічно-Промислових Шкіл

СПОГАДИ ПІОНЕРКИ

Ой, Канадо, Канадо, буйний хороший краю, та чи й для мене? Бо проминули літа мої у тяжкій праці піонерській. Тепер би лише жити, бо добра усякого доволі та літа не ті і здоров'я не те. Справили оце були нам діти, приятелі та ціла громада у Фрейзер Велій Б. К. несподіванку — вшанували 70-ліття нашого поселення в Канаді та 50-ліття нашого з Василем, моїм чоловіком подружжя в листопаді 1965 року. Хороше було прийняття, багато гостей зійшлося, пошанували нашу громадську працю люди, але я не про те — про життя наше в Канаді хотіла б розказати. А було воно як широка нива — і радощі і горе сплітали його. Книгу б велику списати можна та всього не розкажеш.

Чоловік мій, Василь Москалюк, приїхав до Канади малим хлопцем з родичами Танасієм і Василиною в травні 1896 року з села Добрині-вці, Західня Україна. Поселились вони на гомстеді в Саскачевані 12 миль від містечка Тідору. Я приїхала до Канади малою дівчинкою з родичами — мати моя Анастасія, батько Юрій Козак, в 1896 році і також поселились на гомстеді в тій околиці. Москалюки були нашими сусідами і жили від нас одну милю.

Нерадісним було наше дитинство в родинах піонерів-поселенців, ні його ні моє. Та й молоді літа наші проминали у праці без веселощів молодечих. Подружились ми молоденькими 1915 року. Справили нам родичі скромне весілля. Маєтків ми не мали. Мав Василь гомстед і на нім виробленої 32 акри землі, а решта була ще під лісом. По весіллі не поїхали ми на гонеймун (пошлюбна подорож), а взяли ми сокири та пішли в ліс рубати дерево. Цілу зиму ми різали дрова і возили за 24 милі до Канори та продавали по 2 доляри за фіру. За цілу зиму ми продали 30 фір дров. За ті гроші ми купили собі ліжко, кухню, посуду, 2 мішки муки і 10 фунтів цукру. Лишилось нам 14 долярів, почались весняні роботи, ми перебралися на своє господарство і за ті гроші жили аж до жнив.

І так кілька років — зимою різали і продавали дрова, літом корчували і виробили 114 акрів посівної землі. А земля була хороша, родюча. Там, де перше був ліс, пущарі, колосилося збіжжя. Вийдеш було раненько, подивишся — серце радіє, є й корови, худоба на оборі, дробу всякого. Аж настали тяжкі часи, прийшло безробіття, фармерські продукти подешевіли, пшениця 28 центів бушель, худоба дешева. Ніяк не можемо полатити господарських потреб. Росли діти — син Сидорко і дві дівчинки. Два наших сини Іван і Петро померли малими. Виросло на цвинтарі дві рідних могилки. . .

Продали ми нашу фарму і переїхали до містечка Висбен у Саскачевані. Там мій чоловік побудував кузню і став ковалювати. А жаль великий було лишати землю. Так багато праці положили ми обидвоє з чоловіком біля неї, здобували її з під ліса, виривали коріння, кож-

Родинна знимка п-ва Василя і Марії Москалюків у Волей, Б. К. з нагоди їх 50-ліття.

ний ступінь покропили її своїм потом, кожну пядь протоптали її своїми ногами. Прожили ми у Висбені 10 років. Не було нам там дуже добре. Кузня не давала нам достатків. Поїхав мій чоловік до Саскатуну і примістив Сидора на науку в голяра, а самий знов почав шукати для себе фарми, а для сина голярні. Затужили ми за господарством і переїхали на фарму біля Фом Лейку. Синові купили білярдову залю (пул рум) там і голярня разом у Фом Лейку. Здавалось, що життя нам знову усміхнулось. Добре нам там було, думали там вікувати. Були там свої люди, своя церква, Народний Дім — є куди вийти, з людьми стрінутись. Та не довго тривали наші радісні роки — прийшла війна і наш одинокий син Сидір пішов до війська. Нема кому доглядати бизнесу. Прийшли нові дні журби. Аж якось приїхав наш Сидір на відпустку. З'їздив він Канаду у війську від моря до моря і дуже собі сподобав Брітійську Колюмбію, а в ній місцевість Фрейзер Велей. Жив він тоді в Принс Руперті з жінкою і дітьми, як військовий. Дуже хотів, щоб ми переїхали і поселились у Фрейзер Велей. Жаль мені було знов покидати господарство. Виростала я серед просторих степів Саскачевану, де широкі поля манили своєю красою, але задля сина поїхали ми з чоловіком в липні подивитись. Гарно там. Близько море. Гори такі хороші десь тонуть в туманах, сади рясні, рясні, овочі різні родять, квіти всілякі. Продали ми синовий і наш маєтки та й переїхали з доньками і зятем Бонарем до Фрейзер Велей. Приїхав наш син з жінкою й двома дітьми, купили ми спільно 5 акрів садової землі, будинки. Залишив Сидір жінку і дітей в нас, а самий знов поїхав до служби.

Добре нам там було, був достаток. Одно лише непокоїло моє серце — ні церкви тут, ні Народного Дому, сумно й без своїх людей. Приїхав наш син на Різдво додому в гості. Радий такий, що нам тут добре живеться, лише я одна заплакала. Пригорнув мене син та й розпитує, чого мені бракує, чи хто зобиджає. Оповіла я йому свій жаль. Хоч і як тут добре і гарно, а наче чужина — ані церкви, ані Народного Дому, ані своїх людей.

— Не плачте, мамо — каже Сидір. — Вернусь з війська то й церква буде. Є тут наші люди, але сплять. Зорганізуємо громаду, побудуємо церкву.

Потішив він мене. Горда я стала за свого сина. Виховали ж ми його на свідомого українця, втерла сльози і ждала. Онуки мої ростуть — церкви потребують.

Скінчилась в 1945 році війна і Сидірр приїхав додому. Вернувся до нас, до родини, до своїх дітей. Заходився він організувати громаду, збирали гроші на будову церкви. Почалась громадська праця, збори та підприємства. Ми з чоловіком помагали йому. І от в 1950 році постає у Волей церква. А ми цілою родиною до спілки побудували у місті великий театр. Добре нам усім, достатки є, онуки наші ростуть, до школи ходять, церкву свою мають. Та горе, мабуть, ходить в парі з радістю, захмарилось наше соняшне життя. В лютім 1957 року помирає наш син Сидір. Лишає троє дітей, дружину і нас. Осталась церква, як хороша пам'ятка по ньому.

Прожили ми наші роки у трудах для родини, для дітей і для свого українського народу. А громада вшанувала нашу працю. А в день нашого подвійного ювілею — поселення в цій країні і золотого ювілею подружжя, ми наче ще раз проходили дорогами нашого спільного життя. А добрі діла нашого сина Сидора хай будуть прикладом для моїх онуків, щоб і вони так як і він послужили громадській справі.

Марія Москалюк

УСМІШКИ

РІВНОПРАВНІСТЬ

— Скажіть, якої ви думки про жіночу рівноправність?

— Ніякої. І сьогодні за жінками всі переваги. Рівними з ними не будемо ніколи.

— Чому?

— Бо коли народжується мужчина, перш за все питають: „А як себе почуває його мама " Коли він одружується, всі говорять: „Яка вродлива молода!" А коли мужчина помирає, перше питання кожного:

„А що буде з його дружиною?

ДУЖЕ ПРОСТО

У Ковачне допитується приятелька:

— Як це так, Марійко? Усім відомо, що твій чоловік найбільший скнара в місті, а у тебе завжди гроші.

— Дуже просто. Коли у мене є потреба в грошах, я провокую сварку. Він починає грубіянити, я загрожую йому, що поїду до мами. Тоді він дає мені сотню на дорогу.

ПОПРАВКА

В числі журнала 6 з травня ц. р., на стор. 17 в описі „Спогад з поселенських часів" В. Ґереги написано: Поселились ми на гомстеді в провінції **Манітоба;** має бути в провінції **Саскачевану.**

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ПРАПОРЕЦЬ

Тільки-но Михайлик прокинувся, а вже й Людочка в двері стукає:

— Михайлик уже встав?

— Зараз устане, — каже бабуся. — Іди гуляй, він скоро вийде.

Давай тоді Михайлик скоренько вдягатись та снідати, бо та же Люда жде. Обтерла йому бабуся личко, вимазане сметаною та й пустила гуляти. Чи багато, чи мало погуляв — прибігає. В руках білий фарфоровий ролик від проводів.

— Ми з Людою подружили! — хвалиться. — Вона мені ролик подарувала. А що б мені їй подарувати?

— А ось візьми пляшечку з-під одеколону, — каже бабуся. — Бач, яка гарна!

Узяв Михайлик пляшечку, ще й прапорець захопив, з яким ходив на свято. Побіг. Та не встигла бабуся сюди-туди обернутись — знову влітає:

— А ми з Людою побилися, тільки ніхто нікого не вдарив!

— Як же це? — питає бабуся. — Ви ж тільки що подружили!

— Вона в мене прапорець забрала, та й не віддає! Я за нею побіг, а вона втекла! А тоді прапорець кинула.

— От що, — сказала бабуся. — Принеси мені прапорець, я його заховаю аж до свята. А з Людою помиріться зараз же.

— Добре! — гукнув Михайлик та й подався надвір.

Ждала-ждала бабуся — нема Михайлика з прапорцем. Виглянула за ворота, аж бачить: Михайлик і Люда палац з піску будують. Гарний такий палац, великий, круглий. А зверху на ньому Михайликів прапорець майорить.

Постояла бабуся, подивилась, та й мовчки у хату пішла.

Інна Христенко

СПІВАНОЧКА ПРО ІВАНОЧКА

У червонім жупані
Стало сонце вдалині,
Затрубило у трембіту,
Аж луна пішла по світу!
— Гей, вставайте, гуцулята,
У селі ж сьогодні свято:
День народження Іванка!
Гей, мерщій усі до танку!

Ой Іваночку, Іванцю,
Братику рідненький,
Чи вмивавсь росою вранці,
Що такий біленький?
Чи не бігав серед ночі
До буркут-криниці,
Що такі у тебе очі,
Як оті зірниці?
Може, з лютиків щоранку
Пив ти див-медочок,
Що у тебе, наш Іванку,
Голос, мов дзвіночок?

У любистковому листі,
Може, ти купався?..

Враз Іванко у колисці
„Ба-у", — обізвався.

В. Ладижець

ПОМІЧНИЦЯ

Доня мамі помагала:
В хаті мила, вимітала.
І посуду вже помила,
Дві виделочки зломила,
Три тарілочки розбила,
А стаканчик покотився
І на четверо розбився.

Настя Денисенко

ТАКИЙ КРАСЕНЬ

Яка барвиста вишивка —
Метеликові крила!

Його квітуча вишенька
У гості запросила,
І він присів на гілочку,
І вишенька спитала:

— Скажи, тобі ці крилечка
Веселка вишивала?

Інна Кульська

ЩАСЛИВА ЗУСТРІЧ

З деревяного вулика вилетіла маленька бджілка. Летіла, бреніла, але якось важко, томливо, сумовито. Ще холодним вітром подувало, ще зимою лякало.

Леть бджілка і дивиться, а перед нею не то царівна, не то князівна, та така гарна на вроду, що бджілка сіла на листочок і задивилася.

Князівна усміхнулася і каже: Будь щасливою моя бджілко! Чого ти сумуєш, чого горюєш? Скажи мені, чого тобі треба?

— Тепла хочу, — відповідає бджілка. Маю великі обовязки. Мій господар — пасічник випустив мене з вулика, поблагословив іконкою і сказав: „Іди, гуляй і солодкий медок мені збирай!" А я не годна, не маю сили, бо холодно і голодна!

Тоді князівна нахилилася над бджілкою, пальчиком її діткнулася і дивним дихом на неї подула. А бджілка від того подиху наче повеселішала, крильцями замахала, вусиками заграла і дивується, що воно таке?

Князівні це сподобалося, і вона знову питає:

— Скажи мені бджілко, чого ти ще хочеш?

— Хочу силу мати, хочу всі поля облітати! — відповіла маленька бджілка.

— Гаразд! — промовила князівна. Підняла рученьку вгору, тричі махнула, хмари розгорнула і зараз блиснуло ясне сонечко.

А бджілка так утішилася, що зараз крильцями заграла і почала довкруги князівни кружляти, бджолину пісню співати.

Князівна здогадалася, що бджілка ще чогось бажає, то ж

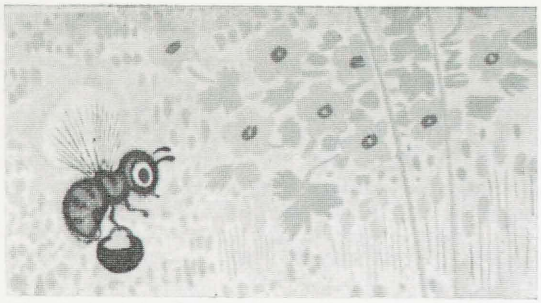

її знову питає:

— Чого ще тобі потрібно, моя люба бджілко?

— Нічого більше не хочу, тільки цвіту! У квітках запах прекрасний, а в них медок солодкий і запашний.

Князівна головоньку склонила і свою білу ручку до землі приложила. І зараз скоїлося чудове диво, всю землю розкішним цвітом укрило. І все заграло розкішними красками, кучерявими листками, дрібними пелюстками. А бджілка, як це все побачила з радости затремтіла, крильцями забреніла і запитала:

— Скажи мені, хто ти — царівна, чи князівна, чи боярівна? Хто ти така вродлива? Хто ти така зичлива, що стала в пригоді немічній бджілці?

Князівна чарівно до неї усміхнулась, до сонечка свої очинята повернула і сказала:

— Я — весна!

Як бджілка це почула, то з радости за голод забула. Вона крилонька свої підняла, підлетіла вгору назустріч сонечку золотому і заспівала:

Гей, весна-князівна з нами!
Вже минувся холодок,
Світ замаєний квітками,
Буде знову смачний медок!

Микола Погідний

В МЕНЕ СТІЛЬКИ ДІЛА...

Лялечку маленьку
Вмию пораненьку,
І в нову сорочку
Одягну я дочку
В мене стільки діла
Ой, коли б я вспіла!

Треба косенята
Доні розчесати
Щоб була маленька
Гарна, чепурненька!

В мене стільки діла,
Ой, коли б я вспіла!

Сядемо до столу, —
Не сміти додому
Поїмо і з хати
Вийдемо гуляти.

В мене стільки діла,
Ой, коли б я вспіла!

Г. Демченко

Зліва направо — Наталя Шевчук-Сагден, Теодора Олійник, Маруся Романко, Стефанія Яхимець. Сидить: Анна Токарик — голова Союзу Українок Канади.

ВЕСНЯНЕ ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ

Весняне чайне прийняття Союзу Українок відділ „Тризуб" при Українській Православній Катедрі Св. Володимира відбулося 3-го квітня 1966 року, в залі Катедри Св. Володимира.

Прийняття відкрила і привітала гостей голова Союзу Українок Канади пані Анна Токарик. Наливати чай запрошено голову домініяльної управи, голову провінціяльної управи пані Анну Євчук, голови відділів: ім. Княгині св. Ольги при Катедрі, пані Марію Божик, ім. Св. Анни Скарборо пані Анну Петришин, уступившу голову відділу „Тризуб" пані Наталію Шевчук-Сагдан, від відділу ім. Софії Русової Лонґ Бренч пані Галю Слюзар, почесну голову жіночого товариства при Інституті Св. Володимира пані Одарку Смильську, від жіночого відділу КУК Торонта — голову пані Анну Ганківську, від сестрицтва при Церкві Св. Андрея — західне Торонто — голову пані Марію Лантух, і управительку Дому для Старших ім. Івана Франка — пані Євгенію Пастернак.

Зліва направо — Марія Колодій, Люба Янкович, Анна Фігус, Стефанія Олійник і Доця Гуцуляк-Мандзюк.

З чайного прийняття у відділі Тризуб: зліва направо — добр. Ференсів, добр. М. Фстій, А. Бойко, А. Чумак, М. Божик, (голова відділу кн. Ольги) О. Смильська, Галя Слюзар, Ольга Гамара, сидить Анна Євчук, голова пров. екзекутиви Союзу Українок на Східну Канаду.

Між іншими гостями були присутні бувші членкині „Тризуб": пані Параня (Комгир) Романович та пані Мирослава (Угринюк) Макогон, обидві з Бафало Нью-Йорк, а також гості з Гемилтону, Ошави, Ґримзбі й околиці.

Приємне враження справляли прекрасно прибрані столи. Головний стіл був прибраний вишиваним обрусом і живими квітами та срібною посудою. Під час прийняття старанням членкинь було заряджено виставку українського традиційного печива, писанок і кераміки. Конвінеркою цього прийняття була пані Стефанія Яхимець.

Ольга Козак, секретарка

ДЕЩО З ВАНКУВЕРУ, Б. К.

Жіноче т-во ім. Лесі Українки при церкві Пресв. Тройці розпочало діяльність в тісній співпраці з відділом СУМК — „Стрічею Нового Року" та з громадою — „Йорданською Вечерою". По вечірні і торжественнім водосвяттю всі зійшлися до Народного Дому на Святу вечерю, вислухали глибокозмістовну промову о. прот. А. Хруставки та відспівали кілька колядок і щедрівок.

Пущення відбулося заходом жіночого т-ва 19 лютого, замітне тим, що в ньому взяло участь поважне число молоді.

Писанки. Вечерниці писання писанок увійшли давніше в традицію відділу. Цього року започатковано писання писанок 28-го лютого одно або дворазовими сходинами на тиждень в Народнім Домі, в домі голови Мистецького Комітету пані О. Кіндрачук і пань П. Клюкевич, А. Макар, Л. Дебран і М. Богдан.

На вечерниці приходили ті, що писали писанки, що бажали навчитися писати. Інші писали дома і жертвували по кілька писанок для товариства. Шкільні діти вчилися писати писанки під доглядом пань — Е. Єленяк, Н. Воробець, О. Кіндрачук і М. Романюк. У Велику пятницю відбувся продаж писанок і великодного печива, що кожнорічно приносять поважну суму. В. Касюхнич жертвувала тузин писанок які продано за $24.40.

Вишивані вечерниці. Мистецький Комітет відділу, до якого входять пані О. Кіндрачук, Л. Митрук, Л. Кут, О. Сироїд, С. Шумей, Є. Чуйко і О. Козловська, запроєктував відзначити Ювілей 100-річчя Британської Колумбії, 75-річчя поселення українців та 100-річя конфедерації Канади вишиваними вечерницями. Метою того є, зберегти і поширити українську вишивку в щоденному і взагалі жіночому убрані. Перші такі вечерниці відбулися 9-го березня у пані Сироїд.

По закінченню проєкту (час не означений) буде влаштована відповідна імпреза з виставою і моделюванням вишитого убрання, на якій за найкращі вишиття будуть роздані нагороди. Кожна членка, кожна сумківка повинна прилучитися до цього проєкту поширення українського мистецтва та гідно відзначити згадані Ювілеї.

Свято Лесі Українки, відбулося 20 березня. Свято відкрила і переводила уступивша голова екзекутиви пані Д. Масцюх. Святочні точки виконали — сумківці: Віра Шевчук — деклямація, Іванна Воробець — сольо на піяно, Іларіон і Христя Єленяк — дует на клярнеті і піяно, Джіл Філипчук відіграла в'язанку українських пісень на акордіоні.

Святочну доповідь виголосила пані О. Козловська, в якій вказала постать Л. Українки, як поетеси і борця за кращу долю свого народу. О. Хруставка висловив заслужену похвалу молодим сумківцям за їх участь у святі. Кінцеве слово і подяку сказала голова відділу пані Воробець. Свято закінчено чайним прийняттям та збіркою на пресовий фонд журнала „Промінь" в сумі 21 дол.

Спільне Свячене, та інші прийняття, обіди відбувалися під доглядом соціяльного комітету — пань: Е. Твередун, М. Наконечна, О. Козловська, О. Козій, Д. Пелех та господинь — П. Стефюк, А. Оленюк.

Концерт Бандуристів. Першого травня ванкуверці мали нагоду послухати зразки чудових українських мельодій „Хору Бандуристів" під диригентурою І. Задорожного. Пані О. Крипс була головою комітету при відділі КУК. для влаштування концерту, Емілія Остапчук відповідала за фінанси, продаванням білетів перед концертом від наших союзних організацій занималася пані Воробець.

Весняний чай і виставка, спільно з Провінціяльною Екзекутивою СУК., відбулися 21-го травня в присутности поважного числа гостей і членок з дооколичних відділів. За добре впорядкування виставки народного мистецтва відповідали членки мистецького комітету, провінціяльної екзекутиви, пані А. Лазарович, К. Бабійчук і К. Кирстюк. Експонати походили з пров. музею СУК, та музейної колекції д-ра М. Гуцуляка.

Пані Клюкевич представила уступившу голову відділу пані С. Ясінчук, а пані Воробець вшанувала її квітами відзнакою Союзу, з золотим ланцюжком, табличкою з відповідним написом. Сумківки Оксана Сацевич виконала сольо на піяно, Віра Карпінська і О. Сацевич дует на скрипці і піяно. Пані Кіндрачук представила пані Е. Єленяк, учительку, яка є культурно-освітною референткою Екзекутиви, управителькою обох шкіл і диригенткою при нашій Церкві. Пані Єлиняк у своїй змістовній доповіді на тему „Вартість Культури і 40-річчя існування Союзу Українок Канади", вказала на поступ і здобутки Союзу на культурно-освітнім полі.

Діяльність членок. Членки нашого відділу мають певні функції у відзначенню Ювілею Сторіччя Канади, які почалися висвітленням фільму „Скарби України" під доглядом пані Е. Остапчук. Вона є директором „Сівік Юніті Асосієйшон", заступниця голови нашого відділу, заступниця голови відділу КУК., головою комітету етнічних груп Британської Колумбії для Ювілейних святкувань, головою комітету при відділі КУК. для влаштування Концерту „Української Симфонічної Музики", який відбудеться під час етнічного тижня у 1967 р.

Членки беруть участь у своїх союзних організаціях та церкві, в загально канадійських т-вах „Консументів", „Льокальній Раді Жінок" та інших. На їх веснянну імпрезу принесли або передали печиво пані: Сироїд, Фігуш, Клюкевич, Масцюк, Кіндрачук, Паланич та В. Маскаль. Молодий СУМК під опікою відділу, доглядає пані М. Романюк, поза звичайними сходинами він був занятий писанням писанок та робленням квітів на День Матері. Кожної неділі церква прикрашена живими квітами, защо відповідає пані Вакалюк. Видання Куховарської книжки "The Art of Cooking — Ukrainian Style" розпродаж успішно кінчиться, остало ще не велике число книжок, які можна замовити в голови Комітету Видання ($2.25).

Mrs. L. J. Kut, 5410 McKee St.
Burnabl 1, B. C.

М. Богдан

В ПОКЛОНІ УКРАЇНСЬКИМ МАТЕРЯМ ВОЛЕЙ, Б. К.

Українська православна парафія Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б. К. Відзначала успішно Свято Матері, яке відбулося в неділю 8-го травня, 1966 р. Цього дня урочисту Службу Божу відправив місцевий о. настоятель, після якої привітав українських матерів з визначним Днем Матері, та виголосив многоліття за здоров'я всіх матерів. Хор під управою диригентки пані А. Залубняк проспівав милозвучно „На многі літа".

Друга частина свята розпочалася в приміщенні парафіяльної, просторої залі, де під проводом панів: Анни Баюк і Марії Антонішко молоді сумківки вправно супроводили старших матерів до головного стола за викликом імен о. настоятеля. При тім декоративні корсажі з квітів вручувала пані М. Антонішко, а для найстаршої матері, якою була цей раз пані Анастасія Іващук, вручила китицю живих квітів панночка Славка Залубняк від сумківців.

По обіді відбувся величавий концерт на честь матерям, де рідна й недільна школа своїми виступами чарували присутніх. Концертову програму розпочато вступним словом, яке виголосила молода сумківка Маруся Блажук. Після чого хор молоді проспівав своїми ніжними і молоденькими голосами гармонійно: „Христос Воскрес!" Дальше слідувала сценічна картина з виступами наших найменших, а це були учасники: Петрусь Блажук, Даруся Антонішко, Славко Сташин, Наталя Грицюк, Петрусь Антонішко, Марта Грицюк, Д. Капелюх, Ірина Макар, Степанко Макар, Катруся Лесак, Давид Лесак, Таня Лесак і Марко Лесак. Цю чудову сценку наші найменші відограли чудесно, вивязуючись з своїх завдань, „Поклін Матерям". Дальше хор молоді відспівав в'язанку українських пісень, зглядно пристосованих віднос но Свята Матері. За цим слідували деклямації, що їх гарно виконали учні рідної школи: Б. Шаврин, В. Шаврин і П. Шаврин. „Доня до Матері", майстерно виконала панночка Соня Кравчук, з не меншим успіхом продеклямував вірша Давид Крулицький і Оля Грицюк. Інструментальні точки виконали на піяно: Ігор Залубняк Петруся Шаврин і сольо на акордіон „Мати доню колихала", виконали Олександер Антонішко і Оленка Антонішко.

Світлина з Свята Матері у Волей, Б. К. Сумківка — Славка Залубняк вручує китицю квітів найстаршій в громаді матері, Анастасії Іващук.

Святочну доповідь виголосив Всеч. о. П. Блажук на тему, яку ролю відограла: „Українська Мати-Жінка" в житті її рідного українського народу.

По доповіді присутні мали змогу вислухати слово від найстаршої мами пані Анастасії Іващук, яка маючи 82 роки життя, щиро переповіла про її життєвий піонерський шлях в Канаді, після чого зложила сердечену подяку громаді і жіночому товариству за це, що виявили для неї велику пошану на Свято Матері.

Слідувало продовження концертової програми, хор юнацтва виконав і ще дві гарних пісні: „Гей ми юні українці", і на пошану матері „Рушничок". Відтак сольо на піяно в'язанку українських пісень відограла панночка Славка Залубняк. При кінці програми молодший Відділ СУМК виконав і ще один український танок. Заключне слово виголосила пані Анна Бабюк, яка тепло подякувала всім учасникам цього небуденного Свята Матері. Також треба згадати, що в програмі свята було пошановано і тих мамів, які відійшли у вічність з відспіванням для покійних матерів Вічная Память. Свято закінчено відспіванням національних гимнів. Справді все пройшло цього дня величаво і успішно при згуртовані великого числа вірних і гостей.

Присутній

СВЯТОЧНИЙ ВЕЧІР ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Гемилтон, Онт.

Заходом відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки і при участі молодшого відділу Калина улаштовано в церковній залі св. Володимира роковини нашої патронки Лесі Українки. Свято відбулось скромною програмою 21-го березня 1966 р.

Вечір відкрила пані М. Пелепюк і передала програму культурно-освітній референтці, пані А. Кіт. Голова відділу пані М. Кінар сказала вступне слово, а пані В. Логин прочитала змістовний реферат. Пані Висловецька прочитала поезію з циклю „Сім струн", а пані Ю. Новак прочитала розвідку „Світогляд Лесі Українки" пера Олександри Черненко. Пані Пан чишин з чуттям віддеклямувала „Контра спем сперо".

Всеч. о. В. Федак у своїм слові дав кілька образів з життя й діяльности цієї визначної української поетки, яка лишила свої твори повні покликів до праці для свого народу та боротьби за його кращу долю. Академічну частину свята закінчувала своїм словом голова Союзу Українок Канади, пані Анна Токарик. Подякувала учасникам пані А. Кіт.

На закінчення господині подали чай, на якім переведено збірку, з якої призначено 10 дол. на музей Союзу у Торонті і 15 дол. переслано на пресовий фонд журнала „Промінь".

Анастасія Каліщук, секр.

СВЯТО МАТЕРІ

Заходами управи громади, рідної школи, шкільного комітету та жіночого товариства ім. Лесі Українки при церкві св. Покрови в Монтреалі влаштовано 8 травня б. р. у неділю після Служби Божої та молебню за всіх українських матерів, який відправив о. Сава Цитухин — Свято Матері.

За програмою свято проходило в такім порядку: Вступне слово виголосила голова шкільного комітету і жіночого товариства п. Віра Вусата, вітаючи теплими словами всіх присутніх матерів, які були обдаровані живими квітами.

Шкільний хор під диригуванням Івана Козачка виконав „О Мати Божа", „Весною пташки пролітають", „А вже весна". Опісля слідувала деклямація „Хлопчик сирота" вик. Оля Цехмістро, уч. з кл. Реферат виголосила п. Марія Степова на тему „Велич Матері". Хор ОДУМ-у під дир. Івана Козачка виконав: „Ой ізійди зіронько" — муз. О. Кошиця, „Іванчику" — муз. Коломийця. та жіночий чор ОДУМ-у виконав „Ой зійду я на могилу" — муз. К. Стеценка. Збірний вірш — сценку „Мамині помічники" виконали: Ірена Цвіткова, Юрій Ганкевич, Микола Павлівець, Лілі Мосьпан ,Роман Вусатий, Ростислав Сапон, Люба Зубенко, Ігор Жовтоніжка, олег Кобилецький, Лариса Роговська, учні 1 кл. Вірш „Мама" виконала Ліза Чижів, дошкільниця. Сценку „Терпіння гартують нам духа" виконали: Галина Жовтоніжко, Ніна Горонович і Надія Костюк, уч. 5 кл. Вірш „Доня мамі" — вик. Маруся і Одарка Гарбуз, уч. 1 кл. Вірш „Українській мамі" — вик. Лариса Грицина, Неля Гайчук уч. 7 кл. і Ніна Вусата — одумівка.

Вірш „Там на Україні" — вик. Павло Костюк, уч. 7 кл. Сценку „Лісова квітка" виконали — Неля Гайчук, уч. 7 кл. Надія Костюк, Галина Жовтоніжко, Віра Кулик, Оля Максим'як, учні 5 кл., Володимир Грицина, уч. 4 кл., Лариса Роговська, Ігор Жовтоніжко, уч. 1 кл. та Ліза Чижів — дошкільниця. Програмою свята керував проф. А. Степовий.

Свято і концерт пройшли гарно, належно підготовлені, зокрема вчителями пп. Надією Грициною і добр. Галиною Костюк. Діти вручили до бродійці китицю квітів. Прекрасно співав одумківський хор під орудою Івана Козачка, якого викликали і на повторення. Шкільний комітет угостив присутніх безкоштовно смачною перекускою з чаєм. Була переведена і збірка на користь Рідної Школи. Свято закінчилося відспіванням всіма присутніми українського гимну. Це свято було одним із найкращих.

Марія Степова

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Лонг Бренч, Онт.

Відділ Софії Русової влаштував 27-го лютого 1966 року, при церкві Св. Димитрія святочний концерт силами т-ва та з шкільними дітьми.

Свято відкрила вступним словом пані М. Мартинюк. „Бабусю рідненька" — дует виконали учениці 6-ої кл. — О. Куцик і К. Плицан. Уривок „З кримських спогадів" продеклямувала Віра Семенів. Інсценізація „Така її доля" слова Л. Українки, обробка добр. А. Міненко, а виконали ролі — Н. Гриняк і добр. А. Міненко. Реферат — творчість Л. Українки розказала пані М. Мартинюк. „Взяв би я бандуру" і „Реве та стогне" — виконав на акордіоні учень 2-ої кл. В. Жила. „Перемога" — художньо перечитала О. Собчак. Дівочий цикль хор під керевництвом добр. А. Міненко виконав дві пісні — „Ой на горі та женці жнуть" і „Чом, чом земле моя" — піяно — Л. Кумпан; вязанка пісень — виконала на піяно К. Плицан. „Ой видно село" — сольо виконала О. Гриняк уч. 4-ої кл. — при піяно І. Ямишак „Марічка" — виконала на піяно уч. курсів українознавства Л. Кумпан.

Котику, котику — сольо виконала уч. 2-ої кл. Таня Дрозд „Минають дні і ночі — худ. перечитала О. Пелепюк. „Леся Українка" — деклямував уч. 5 кл. Богдан Пендюк. „Українська душа" — дует на піяно виконали учениці 5-ої кл. Н. Пендюк і С. Плицан.

Біографія Олени Пчілки — перечитала П. Кумпан. „Спомини з гір" — муз. Безкоровайного — на піяно виконала І. Ямишак. Кінцеве слово сказала Н. Гриняк, вона подякувала всім виконавцям концерту, та всім присутнім. Програмою свята уміло проводила гол. відділу П. Кумпан.

Після програми членкині подали чай й перекуску для всіх присутніх, де гості провели час у приязній гутірці. Вечір був святочний, програма багата. Дуже мило і приємно бачити, що жін. тов. спільними силами співпрацює. Була збірка на святі, з того призначено 10 дол. на пресовий фонд журнала.

Н. Гриняк

СВЯТО ДЕНЬ МАТЕРІ

Кадворт, Саск.

У неділю, 15 травня, 1966 р. відбувся концерт День Матері у церковній залі. Програму приготовили пані Анна Тріщук і пані Савеля Ґриба. Панна Даруся Грицюк учила танки. Діти, які брали участь в концерті були: Маленька Зоря Тріщук, Лесь Діяків, Ромко Строган, Василько Ґриба, Бренда Митрополит, Лена Котелко, Гриць Дяків, Строган, Андрій Ґриба, Євген Котелко, Бернард Тріщук, Маріян Ґриба, Калина Дяків, Даруся Тріщук, Доня Тріщук, Аннета Івасюк, Леся Прамчук, Лорн Митрополит, Деніс Івасюк, Орист Котелко, Богдан Тріщук, Івась Ґриба, Зенон Тріщук.

Концерт складався з таких точок, що їх виголошувала пані Леся Дяків: Пісні співали всі діти — „Молитва за рідну маму", „Шелести барвінку", „Вівчар вівці зганяє", „У горах Карпатах", „Поклін матері". Деклямації, танці — Катерина", „Гони вітер", і „Аркан". Скрипкове сольо і гармонія. Дівчата співали із вправами. Реферат виголосила пані Анна Тріщук. Пані Савеля Ґриба вручила квіти для бабусі яка має найбільше внуків — пані Марії Кіндрачук. По концерті слідувала перекуска, що її приготовили членки жіночого товариства.

Савеля Ґриба, реф. журнала

ПАНІ МИХАЙЛЕНКО — ГОСТЕМ У НОРТ БЕТЛФОРД

Пані Й. Михайленко з Саскатуну, яка була минулого року одною з канадійських делегаток від Інтернаціональної Федерації Жінок Університетської Освіти на останньому з'їзді в Брізгейн, Австралія, 26-ро квітня, відвідала Норт Бетлфорд, і була гостем у п-ва Бендасів.

Під час свого перебування в Норт Бетлфорд, пані Й. Михайленко, на запрошення місцевого відділу Союзу Українок Канади ім. О. Пчілки,

Світлина з членського чаю в Едмонтоні. На знимці стоять зліва направо — пані: Марія Гнатюк, Надія Боднар, Мирослава Фербей, Анна Особа, Наталка Мельничук, Марія Лазарук, панна Розалія Фарина.

ЧЛЕНСЬКИЙ ЧАЙ В ЕДМОНТОНІ

Відділ Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана рік річно заряджує Членський Чай з початком року. Це вже ввійшло в традицію і членки з великим зацікавленням очікують цього свята, щоб познайомитися з новими членками, які кожного року вписуються в ряди нашої організації.

Цього року чай відбувся в неділю, 13-го лютого, перший раз у новій Авдиторії при Катедрі. В просторій залі головний стіл і менші столи були застелені вишиваними обрусами й пишно прикрашені квітами. Заля була переповнена гостями й членками. Членки соціяльного комітету, якого очолює панна Розалія Фарина, приймали гостей смачною перекускою.

Голова членського комітету, пані Анна Особа, відкрила чай й покликала пані Калину Засійбіду, голову відділу, до слова. Пані Засійбіда прочитала статут і поправки до статуту, щоб пригадати старшим членкам про їх обов'язки, а нових познайомити з нашими цілями й працею в користь українського суспільства в Канаді. Вона також познайомила присутніх з головами всіх комітетів при відділі. Після цього була концертова програма: панна Соня Чернявська відспівала дві пісні, при акомпаніяменті панни Галі Стечишин, а сольо на піяно виконала Сузанна Фербей. До відділу вписалося гарне число нових членок під час чаю.

Чай наливали пані: Емілія Костів, добр. Юстина Лучак, Марія Лазарук, Мирослава Фербей. Головний стіл доглядала пані Наталка Мельничук. Гостей вітали пані: Калина Засійбіда, добр. Марія Хом'як і Марія Мельничук.

Пані Ольга Ганочко і пані Стефанія Пауш доглядали членську книжку, а пані Софія Гриник і пані Марія Федорків книжку гостей. Господинями прийняття були пані: Надія Боднар і Маріянна Гнатюк.

Анна Особа, голова членського комітету

— мала цікаву доповідь про свою подорож по Далекому Сході й Австралії. Доповідь була ілюстрована кольоровими знимками („слайдс"). Особливо було цікаво почути про життя й діяльність українців в Австралії та побачити гарні знимки з тамошніх церков.

Зустріч з панею Михайленко відбулася при горнятку кави. Пані К. Друль, голова відділу, привітала, а пані М. Бендас представила високоповажану гостю присутнім. Подяку за відповідь в імені присутних склала пані К. Маліцька.

Марія Кравченко

СВЯТО ПИСЬМЕННИЦЬ

Вернон, Б. К.

В неділю 27-го лютого, 1966-го року в приміщені Українського Народнього Дому відбулося свято в честь Лесі Українки і Ольги Кобилянської.

Підготовкою програми зайнявся комітет свята, в який входили пані: добр. Савеля Рибалка, Василина Кучер і Павліна Кіндрачук. Сцена була прикрашена срібними буквами „ЛЕСЯ УКРАЇНКА і ОЛЬГА КОБИЛЯНСЬКА", як також були убрані портрети письменниць вишиваними рушниками й квітами, коло яких були поставлені твори письменниць. Квіти подарувала голова відділу ім. кн. Ольги пані Марія Михайлюк.

Програма свята складалася з слідуючих точок, що їх виголошував о. Яків Рибалка: Вступне слово — пані Марія Михайлюк. Гурток малих дітей віддеклямував вірші Лесі Українки і Ольги Кобилянської; деклямували також Маруся Висота і Христина Николайчук. Пять молодих сумківок прекрасно відспівали дві

пісні. Орися Рибалка і Маруся Висота відспівали дует — „Ой у полі могила", а їм приграваля на піяно Люба Малиш. Сольо — „Сховалось сонце за горою" відспівала Орися Рибалка, на піяно приграваь Євген Кіндрачук.

Надзвичайно було мило почути молоденьку сумківку Савелю Попович, яка уміло виголосила реферат Лесі Українки доброю граматичною українською мовою. Реферат про Ольгу Кобилянську гарно прочитала пані І. Наконечна. Дует — „Там на горі сніг біленький" відіграли молоді і надійні сумківці на піяно і акордіон Євген і Зенон Кіндрачуки.

Квиз про життя і творчість двох визначних українських письменниць був перепроваджений панею П. Кіндрачук. Участь у квизі брали пані: Гриценко, Малиш, Кучер, Шумей, Ханасик і Князь. Під час квизу кожна з учасниць мала відповісти чотири питання з життя і творчости письменниць і на кожне запитання була дана вдоволяюча відповідь.

Кінцеве слово виголосив Всеч. о. Яків Рибалка, яким подякував комітетові свята за добру програму свята та закликав родичів тих дітей, що не володіють добре українською мовою, щоб нею розмовляти в дома з своїми дітьми, щоб діти могли малими навчитися мови, бо як виростуть, то в будучому будуть нарікати на своїх родичів, що не раз можна почути від студентів вищої школи чі університету.

Після концертової програми була подана членкинями смачна перекуска.

Комітет Свята

ГОСТИНА ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Саскатун, Саск.

День 21 листопада 1965 року, для членок відділу О. Кобилянської у Саскатуні, залишиться у памяті, як один з надзвичайно приємних. Того дня ми вітали нашу дорогу гостю, голову Союзу пані Анну Токарик, яка офіційно відвідувала відділи у Саскачевані.

Заля була переповнена членками і гостями, столики при яких гості сиділи були накриті вишиваними скатертинами. Головний стіл гарно прибраний вишитим обрусом і живими квітами.

Голова відділу пані Емілія Табашнюк попросила до президії, пані Марію Ткачук, довголітню членку відділу і давнішу голову С.У.К., добр. Марію Керніцьку, пані С. Стратійчук голову провінціяльної екзекутиви і Марію Гарбус, секретарку.

Пані Табашнюк вітає голосву Союзу Українок Канади пані А. Токарик.

Пані Табашнюк привітала шановну гостю і вчепила їй китицю живих квітів. Дальше Марія Ткачук представила присутнім пані Токарик. Між іншим вона сказала, що пані Токарик походить з Саскачевану і учителювала у Саскатуні. Через цілий час її побуту у Саскатуні була членкою відділу О. Кобилянської. У 1939 році була вибрана секретаркою централі С.У.К. Багато праці положила для добра і розвитку Союзу Українок Канади.

Пані А. Токарик привітала присутних, подякувала за квіти і додала, що кожна квітка, то наша членка, а вінок квіток то наші відділи — який гарний примір. Передала привіт від членок центральної управи і громади з Гемилтону і Т.У.С.

Шановна бесідниця сказала, що С.У.К. начислює сьогодні 150 відділів і має поверх 5,000 членок, з цього є 56 відділів у Саскачевані. Цілью її поїздки є познайомитись з членством і відвідати всі відділи. Сказала, що членок по всіх відділах СУК обеднують ті самі завдання і тому в нашій організації ми почуваємось як рідні сестри.

Нашим завданням, говорила пані Токарик є зберігати все своє рідне, а особливо плекати рідну мову. Мова це душа народу, пропаде мова, не стане і нас як українців. Через організацію ми маємо кращі можливости стояти на сторожі свойого українського життя. Наша відзнака, смоласкип, що горить святим огнем любови, означає світло, яких ми провічуємо свою українську дорогу, щоб ми не губились серед широкого світу. Наша багата культура є тим сяючим світлом, що зберігає нас, і хоронить нас перед асиміляцією. І той смолоскип як символ нашої культури треба передавати від покоління до покоління.

Достойна бесідниця своєю милою усмішкою, лагідним голосом, та приємними словами припала до серця всім присутним.

Соня Стратійчук подякувала пані Токарик від провінціяльної екзекутиви і сказала, що така поїздка об'єднує нас і є дуже потрібна для добра організації.

Марія Гарбус зложила подяку від відділу О. Кобилянської, пожелала голові Союзу кріпкого здоровя та щасливого повороту домів. На закінчення членки подали чай, яким опікувалась К. Завадюк.

Така імпреза всіх нас піднесла на дусі і додала нам нових сил до дальшої праці. Ми чулись щасливі і горді, що ми є членками такої славної організації як Союз Українок Канади.

Марія Гарбус, секретарка

БЛ. П. МАРІЯ БУДЗІНСЬКА

Ґорлиц, Саск.

В ніч з 20-го на 21-го квітня 1966 року впокоїлася в Бозі бл. п. Марія Будзінська, з дому Чорномуд, прожившн 81 рік життя.

Покійна Марія належала до тих піонерок, що любила свою рідну Церкву й працювала для неї. Також, коли в Ґорлиц зорганізувалося жіноче товариство Союзу Українок Канади, то покійна Марія, хоч була вже на схилі літ, стала його членкою. Помагала, що могла й заохо-

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ОВКБОРН, МАН.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відділу відбулися 4-го листопада, 1965 р. Голова відділу пані Ґеня Матієшин відкрила збори молитвою. Предсідницею зборів була пані Марія Мандзюк, секретаркою пані Анна Баклащук. Звіти діяльности здали членки заряду. В році відбулося 10 місячних зборів, 3 засідань заряду. Членки приготовили свято Лесі Українки і свято Тараса Шевченка, улаштували продаж ручних робіт і весняний чай, весняний базар, 5-ліття журнала „Промінь", спільне свячене, храмовий обід, обід на окружний з'їзд і спільну вечерю.

Товариство опікується молодшим відділом С.У.М.К. Добродійка Мельник і пані Марія Старенькі навчали в недільній школі. Жертвували на Народній Дім — 942.50, „Промінь" 25 дол., орг. фонд — 20 дол., інше — 25 дол.

Фінансовий звіт: З року 1964 осталося в касі — 234.95, приходи в 1965 році — 1,904.51, розходи — 1,752.65, в касі осталося — 386.78.

Заряд на 1966 рік: Голова — Ґеня Матиєшин, заст. — Анна Баклащук, рек. секр. — Марія Старенькі, касієрка — Марія Бородій, фін. секр. — Магда Матійовська. Референтка молодшого відділу С.У.М.К. — Анна Баклащук. Господині — Текля Цітульська, Анна Коваль і Анастасія Коваль. Контрольна комісія — Галя Ваврик, Каська Туткалюк, Настя Грицак з Вести. Комітет хворих — Михаліна Зюбрак, Мілька Антонович і Анна Курчаба.

Марія Старенькі

Світлина членок відділу в Овкборн. Перший ряд зліва направо: Анаст. Дзюба, Анаст. Друль, Марія Старенькі, Ґеня Матієшин, Анна Баклащук, Марія Бородій, Анна Коваль, Анна Ковальчук. **Другий ряд:** Анаст. Коваль, Зоська Николаєшин, Василина Піц, Розалія Савіцька, Текля Цітульська, Анна Ґерелюс, Настя Ґрицак, Гелена Сторожук, Магда Матійовська, Василина Слонь, Анна Сітко, Анна Матієшин. **Третій ряд:** Анаст. Грицак, Катерина Швалюк, Гелена Грицак, Мілька Антанович, Анна Курчаба, Ольга Ковальчук, Марія Ґрошок, Розалія Маланчук, Катерина Лукащук, Марія Коваль, Ірина Франко.

чувала інших до праці та до вступлення в ряди Союзу Українок.

Похорон відбувся в понеділок 25-го квітня ц. р. в місцевій Українській Православній церкві Св. Апп. Петра й Павла, який відправив Всеч. о. В. Бойчук з Йорктону при великій участи людей. Тіло покійної похоронено на цвинтарі коло церкви. Зо збірки на нев'янучий вінок у пам'ять спочилої Марії призначено 5 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь'.

Членки жіночого товариства ім. Лесі Українки в Ґорлиц цією дорогою висловлюють глибоке співчуття родині покійної, а особливо її дочці, пані Анастасії Станіцькій, яка є під цю пору головою нашого відділу. Нехай Милосердний Господь скріпить Вас усіх у Вашому смутку, а душу покійної Марії нехай оселить у Своїх оселях праведних.

Вічна Їй Память!

Емілія Левчук, секретарка

ВЕҐРЕВИЛ, АЛТА.
Відділ ім. св. Ольги

Наше жін. тов. відбуло свої річні збори 7-го грудня, 1965 р. в Народнім Домі після бенкету та висвітлення фільми паном Мирославом Ґошком.

Звіти зарядів і ріжних комітетів виказали, що членки в 1965 році не менш поставили праці, як попередними роками. За цей час відбулося 11 місячних зборів, де на кожних зборах референтки ріжних комітетів здавали звіти місячної діяльности. Всі обіжники були читані і виконано проекти після можливости. Майже на кожних зборах присвячено було частину часу на культурну працю, відбувалось читання й інш.

Товариство займається рідною школою, як також опікується СУМ-ком.

Товариство спільно із сестрицтвом дбає про красу і чистоту Божого Дому. Референтки добродійної праці відвідують хворих та посилають картки співчуття. Референтка зовнішніх зв'язків доглядає, щоб наше тов. було добре зарепрезентоване в праці Червоного Христа, організації поборювання рака, та Інституту Невидючих. В році зібрано на такі потреби 130 дол.

Щороку влаштовуємо свято Лесі Українки концертом та чаєм, свято Нового Року та День Подяки. Т-во вислало делеґаток на окружний з'їзд до ТУ Гилс, на провінціяльний з'їзд до Едмонтону, як також і на домініяльний з'їзд до Торонта. Відбувся у нас окружний з'їзд СУМК-у. Окрім цих імпрез т-во ще услуговувало 4 дні в їдальні під час Веґревілської Площової Вистави. Відбуло пущення, базар, день продажі Великодного печива і видало 9 весільних обідів і бенкетів та 7 похоронних. Передало 635 дол. до церковної каси, жертвувало 35 дол. на „Промінь" і поважну суму на інші жертви.

Ця вся праця, полягала на 90-ох членках. Особливе признання належиться зарядові та всім референткам бо на них випадала найбільша праця і від них залежив успіх відділу.

Фніансовий звіт: з року 1964 осталося в касі — 2,446.27, приходи в 1965 році — 9,642.74, розходи — 10,806.81, в касі осталося — 1,282.20.

Головний заряд на рік 1966-тий уступивша голова — Катерина Симилюк, голова — Михайлина Касіян, 1-ша заст. — Бесі Юніят, 2-га заст. — Евка Самарозун, рек. секретарка — Леся Лукинчук, кор. секретарка — Олена Мельничук, касієрка — Вікторія Венґринюк. Контрольна комі-

сія — В. Шапка. Л. Федарук і Є. Соколовська. Сестриці — М. Мойсюк, Ю. Смук, А. Зубрецька, М. Никифорук і А. Байдала. Референтки: зов. звязків — Н. Ґардей, добр. праці — А. Ґошко і О. Клюсь, архіву — Ф. Павлюк.

Олена Мельничук, секр.

ДОНВЕЛ, САСК.

Відділ Ольги Кобилянської

Річні збори жіночого тов. відбулися 5-го грудня, 1965 року. Збори відкрито молитвою. Предсідницею була пані Лелія Петрів, секретаркою пані Василина Мазур.

Членки заряду здавали звіти. Голова Лелія Петрів подякувала членкам за їх вірність і щирість в роботі. На зборах читали обіжники і листи з централі. Також читали реферати про Тараса Шевченка, Лесі Українки, Ольги Кобилянської й інші. Т-во жертвувало на умеблювання одно-особну кімнату в Інституті Петра Могили в Саскатуні, на церкву, Народний Дім, і помагали у збірці на недугу рака, Червоний Хрест, Ментал Гелт й інше.

Тов. разом з іншими організаціями мало свій віз в параді, з нагоди 60-літнього ювілею Саскачевану в містечку Мікадо, Саск. В році відбулося 8 місячних зборів. Т-во виповнило свій буджет до централі і розпродало книжки „Батьки і Діти".

Заряд т-ва на 1966 рік. Голова — Лелія Петрів, заст. голови — Петруня Процишин, секретарка — Василина Мазур, касієрка — Анна Маковська, контрольна комісія — Антоніна Копельчук, Катерина Вархаляк і Стефанія Шалковська. Господині — Ірина Кіндрат, Марія Процишин, Катерина Вархаляк і Антоніна Копельчук.

Фінансовий звіт: з року 1964 осталося в касі — 99.56, приходи в 1965 році — 915.49, розходи — 742.35, в касі осталося — 272.70.

Василина Мазур, секретарка

ЕДМОНТОН, АЛТА.

Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори жіночого товариства при церкві св. Ілії в Едмонтоні відбулися в неділю 12-го грудня. 42 членкині були присутні. Пані С. Дмитрук, голова, відкрила збори. Всеч. о. прот. Фляк провів молитву. Членкині вшанували память членок що відійшли у вічність.

Голова привітала членок і гостей, зокрема пані Сліпчук — голову провінціяльної екзекутиви. Пані Юстина Федейко була предсідницею зборів, а секретаркою пані Марія Гарасим.

Пані Надія Гиманик прочитала звіт минулих річних зборів. Також були здані звіти голов ріжних комітетів. В нас відбулось 10 місячних зборів і 2 засідань заряду — одні надзвичайні збори. Влаштовано свято в честь Лесі Українки і три чайних прийнять. Членки брали участь в провінційному чаю і чайним прийнятті в резиденції Владики Андрея. Мали осінний базар, 2 бінга, 23 обіди. В рідній школі було 51 студентів, а в школі українських танків — 57 дітей. Всі ці школи дуже добре зорганізовані і жертвували до церкви $1,400.00. Сумківців було 27 членів, які при кінці року розділилися на старший і молодший СУМК. В 1965 році — шість наших сумківців взяли участь в сумківським Всеканадійськім З'їзді в Гемилтоні, і одна з наших сумківок — Юдита Шевчук була вибрана королевою на цілу Канаду. Наше товариство вислало делеґатку на домініяльний з'їзд до Торонто, якою була Марія Гарасим, а на провінціяльний з'їзд — Катерина Луців.

Фінансовий звіт: з року 1964 осталося в касі — 371.74, приходи в 1965 році — 10,756.42, розходи — 10,914.96, в банку остається на 1966 рік — 213.20.

Рідна школа: з року 1964 осталося в касі — 618.46, приходи в 1965 р. — 2,305.47, розходи в 1965 р. — 2,755.80, в банку остається на 1966 рік — 168.13.

Заряд товариства на 1966 рік: — уступаюча голова — С. Дмитрук, голова — М. Шевчук, заступниці — К. Луців, П. Луцка, В. Купченко, рекордова секретарка — Р. Мельничук, касієрка — К. Ілащук. Контрольна комісія — Н. Карбашевська, А. Мальована, І. Дзюра, кореспонд. секретарка української і англійської преси — М. Гарасим. Рідна школа — В. Купченко, Н. Демчук і С. Нікіфорук. Надзірна Рада СУМК Старший — Марія Гарасим, молодший — Марія Шевчук. Комітети: церковний — П. Сірінк, К. Мироник, В. Вижак, К. Храпко; базаровий — Д. Гакман; чайний — К. Луців; хворих — Е. Простибів; журнала „Промінь" — Д. Кірчак; фундації — Н. Гиманик; добродійний — Е. Простибів; освітний — Н. Володько; прийнять — Б. Сірінк; куховарства — Е. Простибів і М. Чорна; соціяльний — О. Ласківська; бібліотеки — С. Ружак; мистецтва — Д. Винтоник; вишивок — А. Емська; архіву — Н. Володько; маєткова господиня — М. Чорна.

О. прот. Фляк подякував уступаючому зарядові і привітав новий заряд. Пані Сліпчук — також привітала наш відділ і заохочувала нас до дальшої праці. Членки по зборах подали перекуску.

Марія Гарасим, секретарка

РОБЛИН, МАН.

Відділ Доньки України

Річні збори т-ва відбулися 1-го грудня 1965 р. Предсідницею зборів була пані Анна Горбай, секретаркою пані Марта Лебедович.

Діяльність т-ва: Відбулося за рік 12 місячних зборів. Членки приготовили 16 обідів, 1 випродаж печева, 2 поминальних перекуски, 1 випродаж вживаного убрання, 1 базар, 4 вечорки писання писанок.

Комітет відвідування хворих якого обирає т-во кожного місяця відвідує хворих у шпиталі. Тов. дбає про прикрасу церкви через церковний комітет сестриць.

Жіноче т-во разом з церковною громадою приготовило концерт в роковини Шевченка. Також улаштували прощальний вечерок о. і добр. Зубрицьких та п-ва Івана і Марії Іванишин.

Членки т-ва помагали в збірці Марч оф Даймс, переслали збірку продуктів до Колегії св. Андрея, брали участь в програмі Ремембренс Дей та поклали вінок в пам'ять полеглих, вислали делеґатку на пров. з'їзд, жертвували на музичний фонд та дарували торбинки дітям недільної школи. На Свято Книжки дуже цікавий і научаючий реферат підготував Всеч. о. Д. Стратійчук.

В імені т-ва вручено чашу студентові девятої кляси, що одержав найвищі марки в українській мові.

Фінансовий звіт: з 1964 року осталось — 780.15, прихід в 1965 р. — 1,708.20, розходи в 1965 р. — 2,06.89, вкасі осталося — 355.69.

Заряд на 1966 рік: Голова — Софія Островська, заст. голови — Марта Лебедович, секретарка — Анна Горбай, касієрка — Марія Копельчук.

Контрільна комісія — Василина Козменюк, Леонтина Пиць, Анастасія Чеснік.

Комітети: сестриць — Марія Мендро, Софія Слюсар, Марія Проник, Марія Швайковська. Базару — М. Хіць, Л. Коскі, М. Швайковська, К. Вовчук, М. Лебедович. Молодшого Відділу СУМК — М. Лебедович, С. Островська, А. Горбай. Комітет освіти: Добр. Стратійчук, А. Горбай, Н. Кулик. Господині — П. Перхалюк, А. Мараш. Референтки: хворих — Марія Ілащук. Шпиталю — Євдокія Кор чак.

Марта Лебедович, секретарка

ВИНДЗОР, ОНТ.

Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відділу відбулися в неділю 19-го грудня, 1965 р. в церковній залі св. Володимира. Предсідниця зборів була голова пані М. Телега, секртарювала пані М. Сенайко.

Звіт діяльности т-ва за 1965-ий рік. Т-во відбуло річні збори, 10 місячних зборів, 12 засідань самого заряду, 1 спільне засідання зарядів при громаді, 1 засідання з головою Союзу Українок пані А. Токарик і делеґаток. Жін. т-во улаштувало концерт в честь Лесі Українки.

Членки т-ва приготовили такі обіди: — Йорданський обід, спільне Великодне свячене, обід в час Візитації Владики Михаїла, Річний бенкет будівельного комітету, 6 сморгезборґ — з того чотири для церковної громади, 2 для Т-ва Просвіти; вечеря на пущення, на Велентайн забаву і на всі забави складових організацій, прощальну вечерю для Всче. о. і родини Ф. Керніцьких, вечерю прийняття для Всеч. о. і родини М. Боднарчуків, обід в час посвячення площі Полтава; перекуску дали в час окружної місії, допомагали в прийняттю Кредит Юніон, Льокальні Жін. Ради, і панни В. Касюрак в честь її призначення до Гюмен Райтс Комісії.

Т-во мало Різдв'яну забаву, де була обміна дарунків і перекуска, т-во відбуло весняний чай, де гостем була голова Союзу пані А. Токарик. Т-во відбуло базар шавер, мали бінго і перекуску.

Під час базару членки продавали ручні роботи, домашне печиво і перекуску. Під час Великодного посту провадили курс писання писанок, де пані Вокер з Детройту перепроваджувала лекції пояснення, показувала фільми і вчили учнів. Т-во щодругий тиждень займається продажем в буфеті.

Вислали делеґатку на окружний з'їзд до Оттави. Т-во закупило дарунки для відходячих членок — добр. Метулинської і добр. М. Керніцької. Членки перевели збірку на дарунки для хворих в шпиталях і по домах в сумі $35.08.

Т-во пожертвувало — 900 дол. на довг нашої церкви, 100 дол. на закуплення площі під оселю Полтава, 10 дол. на дарунки для недільної шко ли, 10 дол. для рідної школи, 20 дол. пров. фонд СУК, 10 дол. Дом. фонд СУК. Протягом 1965 року прибуло 13 нових членок.

Заряд на 1966 рік: Голова — М. Телеґа, заступниці голови — М. Ґургула, М. Петрук, А. Ранівська, рек. секр. — М. Сенайко, кор. секр. — І. Римар, фін. секр. — М. Вахна, касієрка — А. Момотюк. Конт. комісія — О. Торошенко, Д. Лазарович, Ю. Петришин. Тилеф. ком. — Г. Панчишак, Є. Квасніцька, Н. Загарія і панна Є. Загарія; опікуни хворих — М. Карпенець, В. Костинюк, А. Чопяк; Жін. Ради — Ф. Федчун, В. Костинюк; КУК — О. Торошенко, І. Римар (гол. Ком. Українок); старший СУМК — В. Костинюк, Дж. Кузик; молодший СУМК — К. Лейн, Н. Кравець, М. Строкан, І. Римар; реф. журнала — А. Панчук; С. Кон (САС) — М. Прокопчук, Л. Боднарчук; бібліотекарка — О. Торошенко; соц. ком. — Є. Загарія, К. Кокоча, Д. Лазарович; випродажі — М. Прокопчук, Г. Панчишак; ком. від посуди — М. Кушнір, А. Свинтак; ком. висилання карток (звідомлення зборів) — Н. Загарія, панна Є. Загарія, референтки: Міжнародних Справ — Ф. Федчун; освіти — добр. Л. Боднарчук; архіву — М. Карпенець; горожанства — М. Сохацька; ком. для страших громадян — О. Нимчук, С. Гавриш, М. Сохацька; членки які вчать в недільній школі — М. Вахна, М. Петрук, добр. Л. Боднарчук, В. Костинюк, С. Гейзин; в українській школі — добр. Л. Боднарчук, Л. Лист, О. Торошенко.

І. Римар, секретарка

ТІОДОР, САСК.

Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори т-ва відбулися в домі пані М. Ґаврилюк 1-го грудня 1965 року. На предсідницю вибрано пані С. Денисюк.

Звіт фінансовий дала, касієрка, пані Чорнописька. Приходи за рік 1965 — 1,412.46, розходи за 1965 р. — 971.87, осталось в касі — 440.59.

В товаристві є 32 членок. За минулий рік відбулося 10 місячних зборів і 2 надзвичайних зборів. Тов. сповняє свій буджет до централі щороку, читає всі обіжники і пробує сповняти всі завдання, які централя Союзу Українок Канади присилає нам.

За цілий рік тов. перепровадило 5 весіль, 3 похоронних, один поминальний обіди, один парафіяльний обід, найняло Богослужбу на День Подяки, один осінний базар.

Розходи т-ва були такі: 50 дол. на речи для парафіяльної хати; 50 дол. на ківот, престіл і 2 свічники до церкви; 25 дол. на парк коло Гвайт Сенд Ривер; 30 дол. на організаційний фонд Союзу Українок Канади; 15 дол. на Інститут П. Могили; купували речі потрібні до церкви на суму $303.11. Тов. переплачує „Промінь" і „Український Голос" для льокального шпиталю.

У вересні 1965 року наше т-во приготовило гарний український віз на параду, Саскачеванського ювілею 60-ліття, що відбувся в місті, Тіодор, Саск. Членки приготовили 2 українські страви на продаж на „Ті оф Нейшонс".

Т-во вислало делеґатку на відкриття нового будинку Інституту Могили в Саскатуні і на провінціяльний з'їзд Союзу Українок Канади.

Репрезентантки від т-ва були на „Робітні української вишивки" в Йорктоні, Саск.

На 26-го жовтня, 1965 року пані Анна Токарик, голова Союзу Українок Канади, з Гемилтону, загостила до нашого відділу. Членки і гості зійшлися в міській залі на зустріч і доповідь пані Токарик. Комітет відвідування хворих сповняв належно свій обовязок. Членки з нашого відділу ходили колядувати на Різдво. Коляду передано на церкву.

Заряд т-ва на 1966 рік: голова — М. Молдован, заст. голови — С. Денесик, секр. — М. Ф. Маріянчук, касієрка — І. Чорнописька. Контрольна комісія — Воронюк, Д. Король (Ф.), А. Ґаврилюк. Комітет для відвідування хворих: Д. Сушінські, С. Лукиян, М. Ґаврилюк. Комітет базаровий: М. Молдован, М. Ф. Маріянчук, Д. Сушінскі, І. Шваба, С. Денесик, І. Чорнопискі, Д. Король.

На закінчення 1965 року членки зійшлися в домі пані М. Ґаврилюк на різдвяну забаву.

М. Ф. Маріянчук, секр.

КРИДОР БЛЕЙН ЛЕЙК, САСК.
Відділ Хариті Кононенко

Річні збори відділу відбулися 30 листопада 1965 року в домі пані Ґені Грицюк. Збори відкрила голова пані Марія Цьона молитвою. Секретарка дала звіт діяльности за 1965 рік. Відбулося 10 зборів і заряд мав 2 засідань. Членки улаштували продаж Великодного печива і писанок, приготовили поминальний обід. Видали дві весільні вечері і одну ювілейну вечерю, один бенкет і парафіяльний пікнік коло озера. Першого липня на святі 60-літнього ювілею Саскачевану, відбулося прийняття і вшанування всіх піонерів околиці і наші членки дали загальну поміч.

В жовтні наші членки спільно з іншими організаціями відбули спільне чайне прийняття від ювілейного комітету. Цього року, як і минулого, шили потрібні речі до шпиталю і також дали 50 дол. до прикраси парафіяльної резиденції в Гефорді.

Касієрка пані Анна Боднарчук здала звіт фінансовий: В касі з року 1964 осталось — 2,007.69, приходи в 1965 році — 1,457.11, розходи — 543.29, осталось в касі — 2,921.51.

До заряду на 1966 рік ввійшли ті самі особи, що були минулого року: Голова — Марія Цьона, заступниця голови — Ана Солодюк, касієрка — Анна Боднарчук, секретарка — Анна Гунчак. Контрольна комісія: Юлія Гайдокевич і Ґеня Грицюк. Церковні сестриці: Маланя Човганюк, Розалія Федейко, Анна Солодюк, Анна Ференс. Доглядачки хворих — Катерина Парчевська, Марія Михайлюк, Юлія Гайдокевич.

Анна Гунчак, секретарка

ЛОНҐ БРЕНЧ, ОНТЕРІО
Відділ С. Русової

Річні збори т-ва відбулись 14 грудня 1965 р. в парафіяльній залі. Пред сідницею зборів була М. Мартинюк, а секретарка Ю. Гайовська.

Слідували звіти членок зрааду і комітетів з діяльності праці товариства протягом цілого року: за рік відбулось 13 зборів, з того 1 збори організаційні, на яких була присутня наша домініяльна голова пані А. Токарик, 3 засідання заряду, 2 літературні вечори, 1 чайне прийняття на „Промінь", 2 вечори писання писанок для молоді, 3 обіди святочні, 1 похоронний, 1 місійна вечеря, спільне свячене в шпиталі для умово хворих українців, випродаж уживаних річей, збірка на квіти до Божого Гробу, зорганізовано розігравку „мінк стол" з того передано для сумківців 190 дол., а громаді 150 дол.. Обід для сумківців.

Вислано делегатки: На з'їзди Торонто, Лондон, Оттава. Ювілей владики Михаїла, Торонто.

Т-во жертвувало на такі цілі: місцева церква $1,050, 1 студент на літних курсах українознавства, місцева школа, історія Українців Канади, журнал „Промінь", організаційний фонд, з'їзди на ювілей владики Михаїла, видання творів Митрополита Іларіона під час ювілейного року, та на інші добродійні цілі.

Такі членкині учать в українській школі: П. Кумпан, М. Мартинюк, добр. А. Міненко. Недільна школа: Г. Слюзар, О. Прокопів, М. Мартинюк, П. Кумпан, добр. А. Міненко.

Фінансовий звіт: в касі осталось з 1964 р. — 1,336.26, пріхід в 1965 р. — 2,746.51, розходи в 1965 році — 2,746.51, в касі осталось — 1,033.94.

Заряд на 1966 рік вибрані такі пані: Голова — П. Кумпан, заст. голови — М. Мартинюк, секретарка — Н. Гриняк, заст. секретарки — О. Собчак, касієрка — П. Двернечук, фінансова секр. — І. Ямішак. Контрольна комісія — О. Прокопів, А. Кріль, А. Міненко. Референтки: освіти — Ю. Гайовська, М. Мартинюк, зовнішник звязків — П. Двернечук. Ком. хворих — Д. Ковач. Господині — І. Стефанюк, П. В'юн, А. Середюк. Сестриці — П. Двернечук, К. Гаврищук, П. В'юн, А. Бугера, Г. Ігнатюк.

Н. Гриняк, секретарка

ТРАНСКОНА, МАН.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори т-ва відбулися в залі при церкві 23-го січня, 1966 р. Предсідницею зборів була Ґ. Гуменюк, секретаркою М. Лупачов.

Діяльність т-ва за рік 1965: відбулось 10 місячних зборів і 3 засідань з церковним зарядом. Членки опікувалися недільною і українською школою, діти відограли 2 концерти, по яких т-во видало перекусу.

Членки приготовили Різдвяний обід, спільне свячене, храмовий обід з нагоди візитації Бл. Митрополита Іларіона, і обід на 40 літ. ювілей Взаїмної Помочі. Два чайні прийняття і 3 похоронні перекуски. Т-во видає весільні вечері і інші вечері „кийтринг" фонди яких йдуть на сплату довгу новозбудованої церкви. Вислали делегатку на домініяльний і пров. з'їзди.

В касі грошей з 1964 — 763.97, приходи за 1965 — 2,477.14, розходи — 2,914.42, в касі осталось — 326.69.

Нововибраний заряд на рік 1966-тий: Голова — А. Гудима, заст. голови — А. Сохацька, секретарка — Г. Гуменюк, касієрка — Є. Базило. Контрольна комісія — Б. Олійник, Є. Никифорук і О. Кравець.

Ґ. Гуменюк, секр.

ТОРОНТО, ОНТ.
Відділ „Тризуб"

Річні збори відділу „Тризуб" відбулися 31-го січня, 1966, в приміщенню катедральної громади Св. Володимира, Торонто. Предсідниця зборів була Ольга Гамара, а секретарювала Люба Янкович. Діяльність відділу:

Протягом року відбулося 13 засідань; відсвятковано свято Лесі Українки, спільно з відділом ім. Св. Княгині Ольги відсвятковано Свято Книжки; спільно із місцевим відділом Товариство Українців Самостійників відсвятковано Шевченківський Вечір. Відділ зайнявся приготовкою спільного свяченого, та Весняним прийняттям з виставкою українського мистецтва — вишивки, кераміки, писання писанок, українське традиційне печиво. Під час домініяльного з'їзду в Торонті заряджено обід для делегаток та гостей.

Членки Тризуб тримають контакт з зовнішним жіночим світом; через представниць беруть участь в праці Льокальної Жіночої Ради. Через членство в заряді Провінціяльної Екзекутиви Союзу Українок Східньої Канади представляють українське жіноцтво в Провінціяльній Раді Жінок. Зайнялися збіркою наукових книжок для Обєднаних Націй.

Членкині беруть активну участь в праці при Інституті Св. Володимира, та при катедральній громаді Св. Володимира, в українській та недільній школі, при провадженню тижневого „Бінго", яке приносить поважну фінансову допомогу громаді. 6 членок відділу Тризуб є в заряді Провінціяльної Екзекутиви, та

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

Весняна салата

2 кусочки вудженої солонини (бейкон), 2 ложки посіченої цибулі, ¼ горнятка оцту, 1 кварта свіжої салати, або шпінату, сіль, перець і часникового порошку.

Покришити вуджену солонинку і присмажити на шкварки. Додати цибулю і смажити до мякости. Додати оцет і гріти аж до кипіння. Відразу поляти на приготовану почищену салату, вимішати. Сіль, перець і часниковий порошок дати до смаку.

Борщ

½ фунта свинячих ребер, 6 горнят води, 2 ложечки соли, 1 бобковий листочок, 3 зернят пахучого перцю, 1 середньої величини посічена цибуля, 3 середньої величини буряки — обирані і покраяні на тоненькі пасочки, 1 морква покраяна на подовгасті пасочки, 1 картопля покраяна на квадратики, ½ горнятка вареної білої фасолі, 2 горнят посіченої солодкої капусти, посічений кріп і петрушка, квасна сіль до смаку, ½ горнятка квасної сметани, 1 ложка муки.

Заляти ребра холодною водою й як почне закипати зібрати шуму. Додати сіль, перець і цибулю. Накрити покришкою і варити ½ години. Дати буряки і варити 15 хвилин. По цім знов додати моркву, картоплю, фасолю, кріп і петрушку. Варити аж городина буде готова. Хто любить капусту в борщі, то дати її при кінці як доварюється городина. Вибрати ребра, кістки відкинути, а м'ясо покришити і дати назад до борщу. Додати квасну сіль, щоб росіл мав винний смак, поперчити. Сметану розвести з мукою і борщевим росолом, забілити борщ і довести до кипіння. Подавати гарячим на стіл.

Налисники

3 яйця, 2 горнят молока, 3 ложки топленого масла, 1½ горнятка муки (пенкейк микс), ½ ложечки порошку до печива.

Розбити яйця, додати молоко і масло, пересіяти муку з порошком (бейкон павдер) і додати до молока, вимішати і вибити на гладко. Пекти тоненькі блинці на гарячій пательні з обидвох боків. Накладати ложку приготованого сира на кожний блинець, завинути і складати у дві верстві у скляну посудину, покропити маслом, або поляти густою сметаною і пекти ½ години в температурі 300 ст. Подавати на стіл з квасною сметаною.

Начинка з сира до налисників

4 горнятка сухого свіжого сира (катидж), і яйце, 2 ложки топленого масла, ½ горнятка кришок сухого хліба, сіль, цукор і цинамон до смаку. Всі складники добре вимішати і накладати на приготовані блинці.

Золотистий торт

½ горнятка масла або смальцю, 1 горнятко цукру, 3 жовтка, розбиті, ½ ложечки цитринового екстракту, 1 ложечка тертої цитринової шкірки, 2 горнятка пересіяної „кейк" муки, 2 ложечки порошку до печива, ½ ложечки соли, ¾ горнятка молока.

Розтерти масло з цукром до білости. Додати жовток, екстракт і цитринову шкірку; вбивати аж маса стане легкою і пухкою. Муку пересіяти з порошком до печива і сіллю. Домішувати муку до маси частками, на переміну з молоком, легко розмішуючи за кожним разом, і закінчити мукою. Виложити масу у дві круглі 8-цалеві форми, вимащені маслом. Пекти в середньо-граячій печі (375 ст.) впродовж 30 хвилин. Після вихолодження переложити торт винною мармелядою або такою масою, яку хто любить. Верх і боки покрити склицею.

Італійська піца

Піца — це народне італійське печиво, яке стало модною закускою серед молоді. На скору потребу тісто на піцу можна зробити з готової до вжитку комерційної мішанки (бискит микс), призначеної на коржики й паляниці. На начинку до піци надається м'ясо або риба, а зокрема присмажене мелене яловиче або свиняче м'ясо, різні італійські ковбаси, парівки (вінерс) і консерви з риби. Дівчата в родині можуть самі зготовити піцу для угощування своїх подруг.

1 горнятко „бискит микс", молоко, за приписом на коробці, 3 до 4 ложки консервованої помідорової зупи, кілька пластинок „Мозарела" сиру, м'ясо або риба, варені гриби, зелений перець або оливки, „Орегано", сушеного.

Легко сполучити мішанку „бискет микс" з молоком і розвалкувати це тісто на одну 10-12-цалеву паляницю, підсипаючи мукою, якщо потрібно. Розмастити по паляниці помідорову зупу (не розводити зупи водою). Замість цієї зупи можна вживати помідорову масу або підливу, якщо є на руках. Поверх зупи покласти кілька пластинок сира, а на верх нього розложити рівномірно м'ясо або рибу. Притруситн грибами, зеленим перцем і зіллям орегано. Можна також дати для смаку трохи порошкового часнику. Пекти в дуже гарячій печі (450 ст.) впродовж 15 хвилин, щоб спідній корж був докладно спечений. Краяти на малі кусники і брати пальцями. До піци виделків не потрібно.

---

8 членок в доміняльній управі Союзу Українок Канади. За головний проєкт на рік 1966 — рішено відновити працю при молодшім відділі С.У.М.К. Вибрано до заряду відділу „Тризуб" на рік 1966: Уступаюча голова — Наталя Шевчук-Сагден, голова — Стефанія Олійник, 1-ша заступниця голови — Люба Янкович, 2-га заступниця голови — Анна Фігус, секретарка — Ольга Козак, касієрка — Стефанія Карпяк.

Програмовий комітет — Наталя Сагден, Клавдія Коропецька, Текля Стрілчук. Комітет повідомлень — Маруся Федак, Єлена Мельничук, Ольга Станько. Опікунчий комітет — Маруся Романко, Віра Шевчук. Референтки: К.У.К. — Ольга Карманін, Анна Фігус; Локальної Ради — Стефанія Яхимець, Анастасія Пасерб; провінціяльного музею — Люба Волошин; Інституту св. Володимира — Єлисавета Орищак. Дорадча рада Старшого Відділу С.У.М.К. — Одарка Смильська, Єлисавета Коча, Розалія Бойко; Інструкторки — Молодшого Відділу С.У.М.К. — Катерина Майнер, Ольга Воробець. Контрольна комісія — Ольга Гамара, Теодора Олійник, Юлія Никіфорук.

Відділ склав пожертви, між іншим на: Катедральну громаду Св. Володимира, Оселю Київ, Інститут Св. Володимира та журнал „Промінь".

Збори дали признання уступаючому зарядові та вшанували уступаючу голову Наталю Сагден, якій вручили у подарунок срібну ложечку з емблемою Союзу Українок Канади.

Ольга Козак, секретарка

ПРО ЗАГАР ТА СОНЯЧНІ ВАННИ

У літній час наша шкіра перебуває під сильним впливом сонячного проміння. Про його цілющі властивості людство знає давно і вміло використовує їх для лікування різноманітних захворювань. Сонячне опромінювання позитивно впливає на окремі функції і весь організм у цілому.

Потрапляючи на шкіру, сонячне проміння викликає своєрідну захисну реакцію — утворення пігменту. Це — всім відомий загар. З'явившись у верхніх шарах шкіри, пігмент наче затримує світлові промені на поверхні шкіряного покриву, не пропускає їх до внутрішніх органів. При цьому в шкірі утворюється вітамін Д, який збуджуюче впливає на обмін речовин. Променева енергія добре впливає і безпосередньо на шкіру, загартовуючи її, підвищуючи опірні властивості та виліковуючи різноманітні шкіряні захворювання (екзема, гноячкові хвороби, вугрі, лускатий лишай та ін.).

Сонце — могутній лікувальний фактор. Проте користуватися ним треба розумно.

Якщо опромінювання дуже сильне і тривале, то захисна реакція шкіри втрачається і соняшне проміння, потрапляючи в тканини, що лежить глибше, негативно діє на внутрішні органи і, насамперед на нервову систему. Втрачається апетит, погіршується сон, з'являється слабість, дратівливість. Абсолютно протипоказані соняшні ванни людям, що хворіють на туберкульоз, серцево-судинні захворювання, на розлади нервової й ендокринної систем.

Надмірна соняшна реакція негативно впливає на шкіру — викликає посилене лущення, сухість, ламкість, що призводить до згрубіння, появи зморщок, некрасивих пігментацій. Крім того, надмірне перебування під соняшним промінням може викликати появу почервоніння і навіть опіків.

Треба пам'ятати також і про те, що соняшна радіяція поблизу води (море, озеро, ріка) посилюється внаслідок віддзеркалення проміння від великої водної поверхні. Тому перед прийманням соняшних ванн їх дозування треба погодити з лікарем.

Не можна приймати соняшні ванни натще серце або відразу ж після їжі. Температура повітря не повинна бути нижче як 64. В ранішний соняшний спектр містить найбільшу кількість ультрафіолетового проміння, яке сприятливо діє на організм. В найбільш гарячий час, з 12 до 18 годин, у соняшному спектрі переважає теплове проміння, яке погано сприймається людиною.

Приймати опромінювання потрібно починати поступово, щоб привчити організм до впливу соняшної радіації. Тривалість першої ванни не повинна бути довшою як 5 хвилин. Далі опромінювання можна збільшити відповідно до поради лікаря.

Для того, щоб загар лягав рівномірно, треба піддавати опромінюванню всі частини тіла, перевертаючись з боку на бік, з спини на живіт. Очі мають бути закритими. Лежати рекомендується ногами до сонця, підборіддя потрібно злегка підняти. Не забудьте одягти на голову капелюшок, хустину або захистити її парасолькою.

Обов'язково користайтеся темними окулярами — це зберігає зір і запобігає появі на лобі та під очима зморщок. Не рекомендується надягати гумову шапочку або туго пов'язувати голову рушником, що не сприяє потовиділенню і заважає вільному доступові повітря. Маленьким дітям приймати соняшні ванни треба дуже обережно. Грудним дітям вони взагалі протипоказані. Дитині, починаючи з одного-півтора року підпр'ямим соняшним промінням взагалі можна перебувати не довше п'яти хвилин, дитині трьох—чотирьох років — не більше п'ятнадцяти хвилин. Соняшні ванни для літніх людей так само мають бути нетривалими.

Перед соняшним опромінюванням корисно приймати повітряні ванни. Вони тренують організм, привчають його до температурних коливань, загартовують, поліпшують обмін речовин, сприятливо позначаються на нервовій системі. Спочатку вони повинні тривати від 5 до 15 хвилин. Поступово час приймання їх збільшують і доводять до 2-х годин.

Після приймання соняшних ванн слід перейти до купання або обливання.

Валентина Шалупенко, кандидат медичних наук.

Вісті з централі Союзу Українок

ГОЛОВА СОЮЗУ, ПАНІ ТОКАРИК ПРО СВОЮ ПОДОРОЖ

В першій половині м. червня повернулись додому делегатки Канадійської Нац. Жін. Ради з Конференції Інтернаціональної Жіночої Ради з Теграну, а між ними і голова Союзу Українок Канади, пані Анна Токарик.

В пятницю вечером, 10 червня обидва відділи Союзу в Гемилтоні улаштували в залі під церквою св. Володимира привітальне прийняття для пані Токарик, на якім вона промовляла про свою подорож по Европі та країнах на Далекому Сході. Другу доповідь і участь в конференціях виголосила пані Токарик у відділі Тризуб в Торонто на святочній вечері з нагоди закінчення сезону праці. Прийняття відбулось в приміщенні в Порт оф Кал.

— — — — — — —

КОНФЕРЕНЦІЯ СКЛАДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ СУС

В днях 11 і 12-го червня відбулась в Торонті, в приміщенні Інституту св. Володимира конференція складових організацій СУС. В нарадах взяли участь члени управ складових організацій, голови ,або представники провінціяльних екзекутив та комітетів.

Крім спільних нарад Союз Українок Канади відбув свої окремі дві сесії, на яких обговорено ряд ділових справ. Між іншим рішено, щоб наступний з'їзд Союзу Українок Канади відбувся в Монтреалі в липні 1967 року. Там же мав би відбутись з'їзд інших складових організацій СУС. Відбулись наради над іншими біжучими справами, як Експо 67, СУМК, осідок центральної управи, статутова комісія, музей та інше.

P 66D JAN 68
SAMYCIA MRS S
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ ЖУРНАЛА

Є відділи Союзу, в яких перед очима постійно справа журнала. Вони про нього дбають, ним журяться, для нього працюють — здобувають йому передплатників, переводять збірки на його фонд при кожній нагоді. Ці відділи також дбають, щоб їх членки читали журнал, бо ж це є їх пресовий орган. Чи може членка, нечитаючи свого журнала розуміти хід праці організації?

Успіхи такої діяльности відділу для „Променя" треба у великій мірі віднести на рахунок референтки журнала, або крім неї людей доброї волі. Активна референтка, то відділ виказується дуже гарною працею супроти журнала. Референтка зарядить імпрезу, референтка дасть заклик зібрати передплати, референтка з'ясує завдання журнала, заохотить прочитати це або інше, референтка держить контакт з адміністрацією або редакцією. Ось тому працю наших референток журнала цінять відділи на місцях, цінить її не менше самий журнал та його редакція. Обов'язок референтки журнала це постійна безперервна діяльність при кожній нагоді і дуже почесна позиція в товаристві. Вона наче посередник між журналом і відділом. Щоб бодай в деякій мірі виявити нашу оцінку цій постійній праці наших референток на місцях, ми будемо вести рубрику діяльности референток по відділах. Тепер вичислимо відділи й особи, що з нами в контакті цього року.

Почнемо зі сходом сонця, з далекого **Монтреалу:** Відділ Доньки України: **Добр. Леонія Слюзар** — від самих початків і по сьогоднішній день вона клопочеться справами журнала: передплати, пожертви, імпрези. **Пані Мих. Нема** — крім пересилки передплат, придбання нових, пані Нема завжди при кожній гостині зуміє зібрати прес. фонд на потреби журнала. Цього року працює також пані **М. Запаринюк.**

Відділ ім. Лесі Українки також **у Монтреалі: Добр. Г. Костюк.** Від переїзду до Монтреалу число передплатників з того міста у нас дуже гарно зросло. Добр. Костюк придбала нових передплатників, клопочеться пересилкою, продовження передплат й інше.

Торонто: Відділ ім. Кн. Ольги. Відділ як такий заслуговує на увагу за свою працю для журнала, особливо в ювілейний рік. З референток, або доброї волі пань досі виявила дуже поважну працю пані **Анна Бойко.** Кілька років вона колектує передплати, збирає пожертви і при кожній нагоді вона готова щось зробити — завжди тиха, скромна і трудолюбива. Тепер пані Бойко і в цім році продовжує активну працю. По цій самій лінії трудиться пані **Марія Квас.** Треба б поглянути у статистику, щоб сказати, скільки вона придбала нових передплат. Поруч неї стоїть пані **Анна Євчук,** теперішня голова пров. екзекутиви Союзу Українок в Східній Канаді.

В Торонті працює також панна **Анна Фігус,** настоятелька дівчат і адміністраторка Інституту св. Володимира, а також членка відділу Тризуб. Вона придбала кілька нових передплат та взагалі виявляє повну увагу для справ журнала.

Гемилтон: З нами цього року в контакті дві пані — **А. Калішук і Г. Козак,** які відбирають передплати, пересилають їх. В Гемилтоні два відділи — найстарший — Лесі Українки і Калина. Відділ Лесі Українки кожного року улаштовує імпрезу в користь журнала.

Ню Торонто або Лонг Бренч: Відділ Софії Русової — працює виконуючи працю для журнала пані **Кумпан і пані П. Дверничук.**

Скарборо: Відділ Л. Українки — працює пані **Єдна Павлик.** Це молодий відділ, має свої обовязки, але про журнал не менше клопочеться.

Виндзор: Відділ ім. Лесі Українки. Цього року веде активну діяльність для „Променя" пані **Іванна Римар.** В минулому — **добр. М. Керніцька і пані О. Сенчук.**

Ґримсбі: Відділ Кн. Ольги — працює пані **Теофіля Дяковська і пані М. Шпитковська.**

Брентфорд: Відділ Л. Українки — багато праці віддає журналові пані Марія Іванець. Як дійсна представниця, вона займається кожного року збіркою передплат, різдвяні привітальні оголошення, пожертви та інше.

Форт Вілліям: Відділ О. Басарабової — **пані Ковальчук** — передплати і пожертви.

Вест Форт Вілліям: Відділ Олени Пчілки — **пані Анна Стасів** — передплати і пожертви.

Форт Френсес: Відділ Л. Українки — **пані Анна Буяр** — передплати.

В Судбурі, Онт. дуже гарну працю провадить **пані Анна Конічковська.**

Інші провінції й діяльність відділів та референток в наступних числах.

ВИКАЗ ЮВІЛЕЙНИХ ПОЖЕРТВ

Відділ ім. О. Кобилянської — Саскатун — на невянучі вінки. (Дописи в наступнім числі). —	$30.00
Відділ ім. Л. Українки — Ванкувер —	21.00
Відділ ім. О. Басарабової — Виммер, Саск. —	15.00
Відділ ім. С. Русової — Лонг Бренч, Онт. —	10.00
Пані Анна Лазарович — Саскатун —	10.00
Із похорону бл. п. Марії Будзінської — Горлиц, Саск. Збірку переслав о. В. Бойчук —	5.00
Пані Д. Телюк — Торонто —	5.00
Пані Т. Тучак — Торонто —	5.00
Пані А. Хомин — Саскатун —	5.00
Пан Ф. Ємчук — Форт Вілліям —	5.00
Із прийняття в честь пані П. Грицюк — Калгари —	4.00
Відділ ім. Л. Українки — Ванкувер —	3.00
Пані М. Бурак — Монтреал —	2.50
Пані С. Семенців — Ошава —	2.50
Пані А. Тимочко — Ошава —	2.00
Пані В. Вусата — Монтреал —	2.00
Пані Л. Охітва — Едмонтон —	2.00
Пані П. Фіголь — Едмонтон —	2.00
Пан С. Мриглод — Калмар, Алта. —	2.00
Пані Н. Олійник — Реджайна —	2.00

По $1.00: М. Запаринюк — Ст. Ленард, Кве., М. Гумчак, С. Смоляк, М. Дорожовська і М. Тимчак — Монтреал, О. Веньґер — Виндзор, П. Блаженко — Стоні Крік, Онт., М. Буряник, Ю. Головата, Л. Драпак — Торонто, П. Саловська — Ґримзбі, С. Мендик — Форт Вілліям, Л. Яворська — Ґрінфілд Парк, Кве., Дух — Давфин, Т. Деда — Вінніпеґ, К. Малицька — Норт Бетлфорд, Анна Охрій — Киндерслей, Ю. Лисак — Винярд, М. Іванець — Лойдминстер, Саск., М. Яремко — Арран, К. Зінник і А. Зінник — Васетна, Алта., Ю. Фуштей — Ту Гилс,

(Докінчення виказу на обкладинці стор. 2)